

Staropraimen

II.

1995

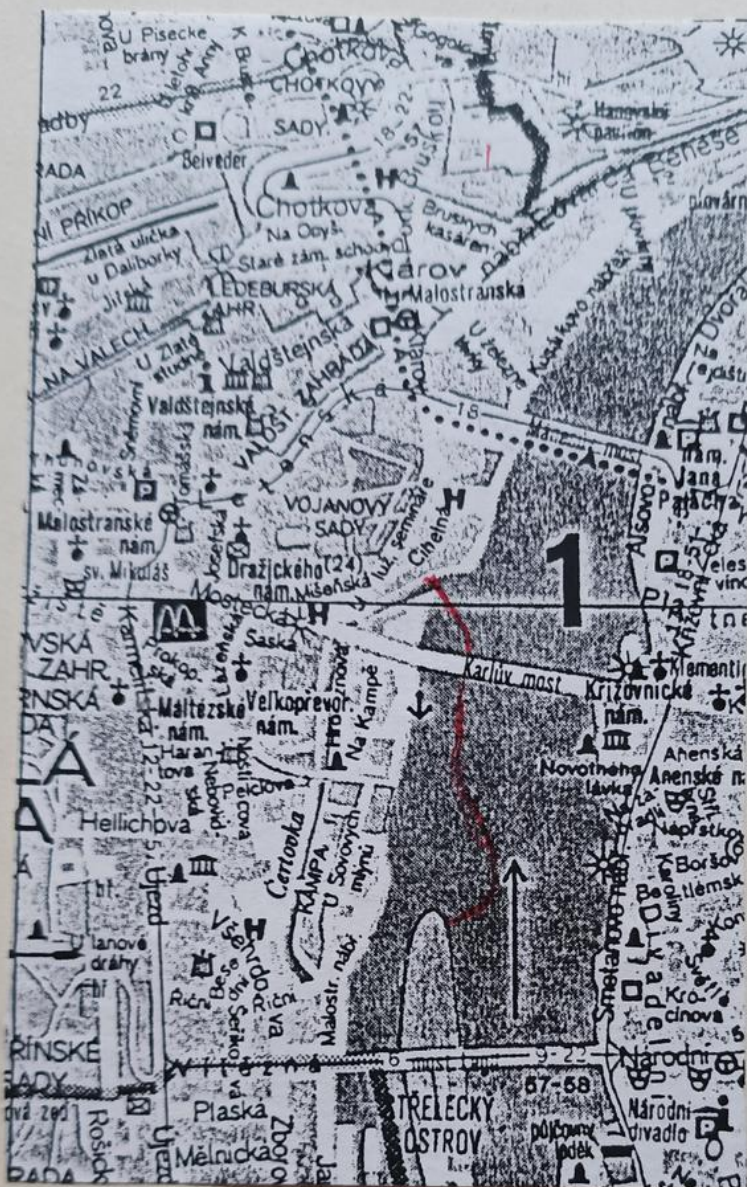
Judr. Bohumil Vodička ČESTNÝ ČLEN

Ing. Tomáš Kemmler 1983
Jiří Mařík 1983
Tomáš Mořík 1983
František Chroust 1983
Vlastimil Tichý 1983
Jiří Dolejš 1991 skončil 1997
Jakub Ježek (1983) 1994
Petr Sýkora (1983) 1994

Miroslav Sýkora 1983
Jaroslav Crkal 1983
Jaromír Bican 1983
Martin Ježek 1983
Ivan Hasa 1987
Petr Machytka 1994
Michal Eliáš 1994
Aleš Chuchlík 1994
Petr Eliáš 1996
František Marhoun 1997

1. ledna

Nový rok tradičně zahajuje Mirek plaváním ve Vltavě. Přestože každý rok láká i ostatní členy klubu, zůstává ve svém snažení sám. Naštěstí už několikrát rok 1. ledna nemrzne.

4. úhora

U Jinonicích proběhla oslava 80. narozenin
Sysliho páru za hojné účasti členů i přátel
klubu. Kromě ukusného krmitka, vybavení
do domova důchodců a jiných překvapení,
obdrželi jubilanti desetikilového prasťáka
jinocha, který kromě jinného oděru rozněval
po stichlém paneláku nervozitu pomocí
vytrvalého kvikotu. Poté co byl marně
ohlácholel, byl umístěn do gardžě, aby byl
druhý den nameren převezen do chlárku
v pražském Beverly Hills - Průhoncích.

16. - 18.6.

24. ORLÍK

Marty - Jakub, Mirek - Eva - Petr - Martin,
Tomáš - Helenka, Jirka M - Kačenka,
Tomáš M. - Tereška, Jaromír - Eva - Katka -
Hanička + 1, Franta, Richard, Ivan,
Petr M. - Katka, Michal - Diana,
Horst - Silvie

Stalo se tradicí, že před každým Orlíkem
hledáme dobrovolníka, který odtaáhne vozík
s kompresorem. Letos tuto odtažitost zcela
vyřešil „papáček“ zapůjčený z Pakliče, který
odšoféroval Marty. Jiná věc byla, že si
kdoisi zapůjčil pipu a nevrátil, čímž nám
připravil dost velké problémy. Velmi se
angažoval zejména Michal, který dokonce
telefonoval se seolčan otcí do parlamentu.
Poslanei však pipu také nevrátili, a tak
až v hluboké noci na ústí Petra Máchytky

fotografie
ze zemního
potápění,
kterou
přelze el
Horst

sehnali kdesi v okolí přehrady podivně vyhlížející
individuum, které po menších tahavcích přišlo
zofňáčil. Mezitím se jeolen kompresor kousl
a druhý dodělal. Na zprovoznění pracoval Jaromír
i Franta, tudíž se ve finále foukat dalo.

Z Německa přijel pouze Horst se Syleris' a
s Frantou návštěvi dorazil Richard. Konverzace
tedy nuděla a Tomáš M. servíroval chutné krmivo.

Ukolen byl bohatý na houby i ryby. Syser
vytáhl sumce (83cm), okouny jsme ani nepočítali
a Richard triumfoval s „kandidátem“ vážícím 4,30kg
Tomáš M. jej v rozumné noci servíroval na „stříbrném“
tahu s oblohou.

Id se tedy říci, že ač se zajištěním provozu
bylo dost obtíž, přelze přírody i počasí nám
vše vynahradila.

95/92

8-10.9.

25. ORLÍK

Martý - Jitka - Jakub, Eva - Mirek - Petr -
Martas, Jarola, Tomáš M. - Tereška,
Ulasta - Gabina - Katka, Tomáš K. -
+ Helenka, Michal, Jaromír - Eva - Katka -
Honka + kamarádka, Jirka D. - Zuzanka +
kamarádka, Aleš + Zuzana, Jirka M. + kočička,
Ivan - Miša, 3 Jakubovi přáteli a 3 psi
různých majitelů

Přes usměrku snahu se nepodařilo zajistit na čtvrtek
odvoz kompresoru. Takže probral "papdře",
majitelé tažných zařízení měli přijít až upátek a tak
se obětoval Jaromír a ve čtvrtek na otočku kompresor
přivezl.

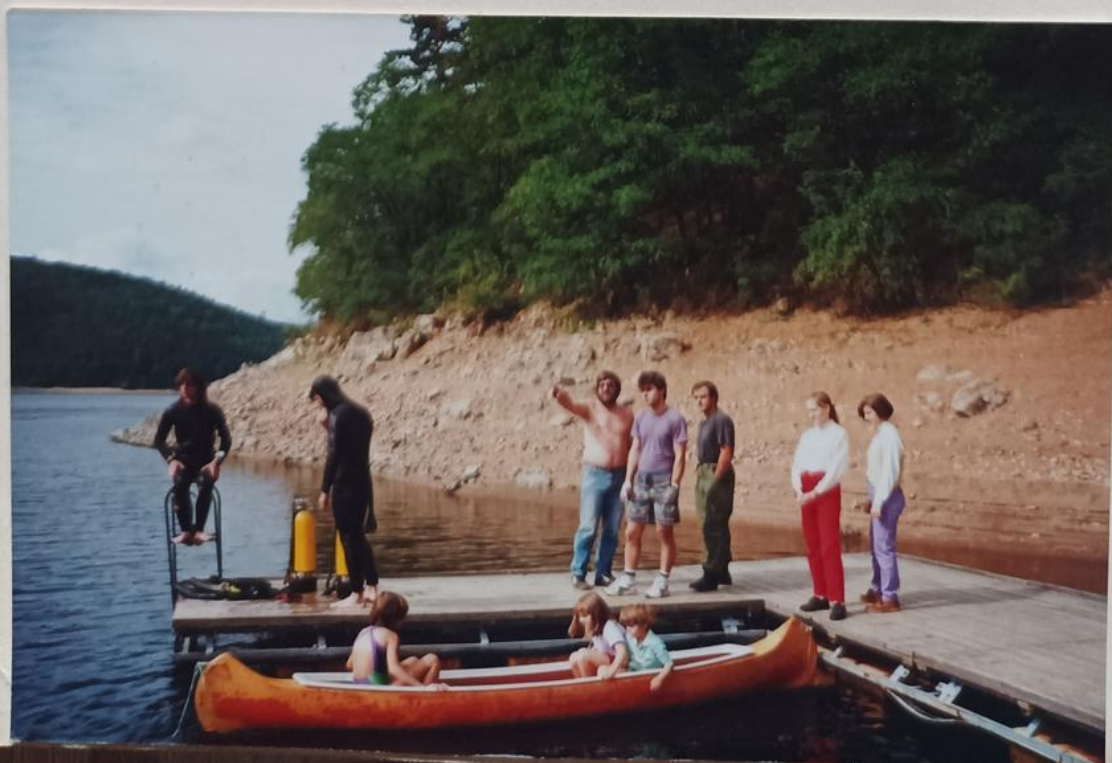
Pro Orlíku nás už očekával Martý v kruhu bouračů
s kýblem naložených špižů. Bourači sice velmi
přísně a velmi tiše hrají a spívají, ale po týdenním
bourání už neměli výdrže. My ano a to do 5,30
ránní hodiny.

Tatěčnĭ radno promĭhalo v chaosu, který vznikl odjezdem bouřačů, ačkoli r jsme byli probuzeni milým panem Jaroslavem netradičním a průstevu-stráclnĭm podskřipŭ otevřenou lahev rumu.

Po obědě se začali trouřit další účastníci a my odjeli do Sudčan. Po návratu setruval Marty v příjemné konverzaci s panem Jaroslavem o jejich horor se ty'kae především knuzívŭmí zvířat cloučkem. Poté, co probrali přetěžování polat'm' psy, vojenské kouč a jiná domká zvířata, stočil se jejich horor na Martinovo téma nejoblíbenější - děsné prolesy.

Ve večerních hodinách
osluvil Jaroušek přítomné
chůzí prostou zakončenou
neblahým pádem na lano.
Odešel spát až v pozdních
hodinách na moře. Ostatní
probyli ve veselé rozpravě a
přišli do pozdních nočních
hodin a byli přítomni snímání
Mafikonu videokamerou.
Kazeta se pak stala velkým
hitem v našem (převážně)
materském podniku.

U soboty se ustavalo pozdě
a velkou nálohu mohl žít
pouze pan Jaroslav, který
poté co požil asi 0,75 l rumu
usoudil, že musí večer do
práce a s jemným upozorněním,
že řidič má být včelý,
odjel do Prahy.

Počítání nám velkou práci

a po odpočinku na moři se všichni po vydatné večeři
sešli v kuchyni k večernímu vyhodnocení. Odpočatý
ludrek, který přijel teprve ráno, pokračoval ve veselí
se System do ranních hodin.

Celkem se tento víkend víkend dařilo natáčet jen
samými jednotlivci.

13.-15.10.95

KRÁLOVSTVÍ

u fotoaparátu:
Helenka
v posteli:
Jitka

To bylo rodeo! A nejen to nefalšované, které v době našeho pobytu pořádali na ranči v Království zarytí korbojové, ale i to které jsme dokázali zvládnout my.

U pátek večer jsme zahájili alle Martinou, knihy domáckou variantu populární hry RISK, jejíž pravidla se postupně v návaznosti naučíte lehce měnila tak, že by je na Pově nepoznali. Zhruba r 500 v sobotu ráno již platilo pouze: odpovídat kdokoli (Tomáš, Martin, Eva) jen at společně vyrazíme na vychytralou knihu.

Ti, kteří ošli spát v průběhu noci a probouzí se během dopoledne velice rychle dohodnutí zanedbaná procenta alkoholu v krvi. Popolední jsme odjeli (jízdy strážný Sy se řídil už obsazený Ulastikem, Jitkou, Evou a nejméně třemi opicemi) do Šluknova telefonovat dětem. Až na několik drobných incidentů v místním hotelu (Ulastik demoloval dřevěné obklady restaurace a

Eva s Jitkou
 prorokovaly rōmské
 spoluobčany) se ulet
 vydařil, takže jsme
 se 20 spěru bojových
 misní „Jen dále rudl
 ndmořnici“ či „Přes
 spáleničtě...“ úřadili
 do Ježáho obyali.
 Uzhledem k tomu,
 že Tomáš s Helenkou
 již odešli na rodeo,
 vydal se vlastík
 s Evou 20 nimi, Jitka
 se na chvíli uložila
 do postele a Syl
 v kuchyni zůstal
 svačorol hneol 2 litry

červeného rna na jedinou, aby dohmal, co dopoled zameřkal.
 Na rodeu bylo veselo. Korbojové si evidentně sněkterými
 disciplinami neudělí rady, takže Tomáš udělně vykřikoval
 sázky, nikoli na jednotlivé borec, ale na síkové těle, které
 drsní muži nedokázali prolapit do lase. Odpoledne jsme
 vynešli na sluníčko kamarda uraha, čímž jsme nevědomky
 přivolaali pozornost nduštěvníků rodea. Někteří se s ním
 chtěli fotograforat.

U podvečer jsme se přesunuli do hospody v centru rodea.
 Původně vlastněv obližený nápoj „černotí vtravě s bílou čpici“
 vzbuzoval nidiv, ale brzy hostinské došla zelená, voječný
 koňak i šlehačka a korbojové, indidui i fíjich squaw žádali
 jen vlastněv nektar. Vlastík toto pozornost rozradostnila
 natolik, že začal metat po hostech prvnitácky. V pozdějších
 hodinách hodinách vysvětlila Jitka prorozoratelům, že při

obsluze je nutné se
 usmívat a ndzorně
 rozdělá personaly
 jeho ústa suymí
 ukazovaky. Propích-
 nout reprobednu
 a jí naštěstí nade-
 řilo.

Neděle byla také
 pěkná, ale Syl
 ji stále kačil
 předstíraným
 gastritidy.

3EDRICHOV

29.12.95
-1195

Pracovní mnoha a
mnoha lety strdali
v obou letu a x
po své 8. lustru
v obou letu a x
Tomáš K. Oate
aby se nepodávalo
dat dehoromady
moderna, která by
napřesmu roku
toužili po sportu
a horském vachdu.
Letos se tedy konat
podarilo a my se
oatli updatk ucar
u vyimě, ahyat
v beařchout. Uply-
nu dala se ne
gá výrazně podapsala na našich tělesných sahadnkoch (nikdo netoužil
po spání v podkrovi a v obou a cizí na osah kamen), ale přesto
v skupině tyžně na bealy. Petř S. ožen v zimě maskovaci, at
byvalé dse. armady a Arafaty v satek, vabue aqfouan
poaomost místních i zahraničních sportovců. Tomáš a Franta
si přitvíně abetizaci a syse nychytat vadae po 30 min-
tach. Uvetei dopenit nestavu Martin s Jitkou a Hanka.
Pocasi už bylo tak přiznive. Stuněko amieo a - 17°C až 20°C,
něméné grog a tyžského naku byt hřejivý, nchalipt
bylo utueno a tak jsme společně přivítali nový rok.

95.

1996

Uzhledem k pobytu na horách se nemohle na Nový rok Mirek uyeachtat ve Vltavě.

První klubové setkání se konalo, tak, jako konec-konců každý rok, v Jinonicích při Systích oslavách. Sáhla sice citelně Jitka a Tomáš k, zato dorazili oba Maříci a s nimi v divokaseta z podzimního Orliku. Jako největší hvězda se na filmovémpádu zaskvěl Martin při bubnovém sólu na smazici pánev a Helinka při bubnovém sólu na cokolir.

23.-25.2.

RHEINSBERG

Letošního zimního protáčení v Německu se jako obvykle zúčastnil Mirek a překvapivě Frant'oušek, jehož protentokrát nezavírala televizní společnost Nova postrádala celé tři dny. Mrzlo jen praskalo a fotografie dvou nudistů, kteří se z hecu nachotili ponořit, by určitě neuspokojily laické oko nymfomanky. Z morderních důvodů
pouze Sylla publikujeme
v neoprénu.

U dubna jsme společně s kolegy dali první společný byt Tomdře a Helenky. Z čtyřlitrové lahve whisky přes obecnou opilost jakoby ani nebylo.

14.-16.6. 26. ORLÍK

Mirek - EVA - Petr, Martin, Marty - Jitka - Jakub,
Ulasta - Gabina - Katka, Michal, Aleš
^{všech} kamarádka Alena ^{bratr} Petr ^{řemeslník} ^{řemeslník} ^{řemeslník}

Tomáš - Helenka, Tomáš M. - Tereška, Jirka M. - Kačka,
Jirka D. - Olina - Zuzana + kamarádka, Petr M. - Katka -
Váňk, Jaromír - Eva - Katka - Hanka + 2 kamarádky,
Při - Michalův, Píčanův, Dolyšův, Dolyšovy kamarádky
Vingo - Šarka - Katka - Honza - Eva - Honzík (skautští tovariši)
Zahraniční: Gerald Bush se ženou a synem

Již týden před odjezdem bylo jasné, že
tentokrát bude neast víc než hojná. Skutečný
počet ovšem předčil naše očekávání: 46 oficiálně
tři ve stanech a 11 při. To proto, že naši mladí
usoudili, že pokus o pozvou své endme' snadno
nad námi získají převahu. Nepovedlo se,
já ve čtvrtek staří obkázali, že prozatím
odolají. Jakub s Michalem spustili kokofonickou
produkci na poklice a vařečky, ale neměli udržit.

U pátek ráno přijeli řemeslníci z Metra zprovoznit vodu a pobýli v táboře do odpoledních hodin. Veštinu přítomných odjela na prohlídku zámku Orlické a když se vrátila, nebyl v místě žádný rušivý element. U podvečer dorazil Tomáš M. a hbitě začal vyrábět potravu na následující den. V hrnci radostně splývaly čtyři slepice a asi deset kilo zeleniny, jinde se vařilo šestnáct knedlíků a kuchyní neustále proudily davy svědaující mládeže. Večer hodin večer bylo doraženo, všichni byli přítomni a mohli zaséhnout ke stolu. Bohužel Tomáš M. podivil aktivitu Martyho Ježka a odložil znojmskou k vyčkazení do zodního dřezu se kudy m. Tak se stalo, že pořádkumilovný Marty vymyl znojmskou do čista a v sobotu v poledne jsme obědvali narychlo vyrobenou rojskou omáčku.

Večer byl umítný a všichni se těšili na sobotní pohory. Sýslem naložené rybky byly naloženy do slaného nálevu.

U sobotu se Sýs stal trenérem mládeže. Potápěčtí mladi se radili ukázněně na moři a postupně okoušeli první slasti potápění.

Náměstí přátel se hostěti během dne zabavili po páru
a učeť se všichni přítomní shromáždili. Rukoumi při
opěvu a řevu. Po vynikajícím srbském žetírku a vlastním
a Petrem M. využitých rybách následovala ochutnávka
tuzemských i zahraničních lihovin. Průběh se drougdu
došlo těsně před večerí (druhý den se uhořelo, že ještě
bylo, neboť byla špatně natažená pírpa). Noc se protáhla
doronních hodin, přestože Tomáš K. zmožený proci (celou
sobotu byl u svého partnera a tvořil koanoty) i alkoholem
(všichni mu oprotu odvali ochutnat 2 různých lahvi),
odložil kytaru něco po půl třetí ráno.

Medelmu prožít se protáhla nejen kvůli plnění lahvi, ale
při odjezdu ještě odmítel odjet Petrův trabant, takže
jeme v jinonických shledali materiálu až ve 20, 30 hod. O
prolehnutí smátek se postaral Michalův kokospomil Endy,
který se na dost dlouhou chvíli strotit. Endy vůbec přirobí
na Orlicku zaslouženou prozornost, protože at sežral, co
sežral nikdy nemel dost. My všichni ale dost měli
a docela jsme se těšili nato až se doma regenerujeme.
Na druhou stranu zase - už aby byl další Orlick.

13. - 15.9. 27. ORLÍK

*Mirek-Eva-Martin-Petr, Jakub, Michal-Petr E.+ Endy,
Tomáš M.-Terežka, Marty-Jitka, Vlasta-Katka-Gábina-Erik,
Aleš-Marcela, Jirka M.-Kačka, Jaromír-Eva-Katka-Hanka+2 děvčata,
Jiří-Vilém, Ivan Hasa na 10 minut a jednoho ferneta
Asi 10 praktikantů z druhého běhu letního tábora (nahore v lese)*

Čtvrteční odpoledne i podvečer bylo v Jinonicích rušno. Asi dvě hodiny Mirek, Jakub a bratři Eliášové za asistence Martyho skládali potápěčskou výstroj a výzbroj do tranzita, který se ukázal být nafukovací. Kromě veškerých potápěčských věcí se do něj vešly i dva sudy piva a Endy. Když už bylo konečně sbaleno, vzpomněli si bratři Eliášové že zapomněli doma ferneta a společně s Jakubem odjeli na Lhotku. Na cestu jsme tedy vyjeli až v 17,50hod. Naštěstí dálnice na Strakonice je kvalitní, a tak jsme byli za hodinu na místě. Každý se začal věnovat činnosti, kterou považoval za nejdůležitější - Mirek plnění lahví, Jakub s Michalem narážení sudu a já zprovoznění kuchyně. Byla psí zima. Podle zpravodajství o počasí měla voda v přehradě 17° C, ale vzduch stěží patnáct. Okolo osmé hodiny večerní dorazil Tomáš s Terezkou a sotva se rozkoukal, začal s přípravou stravy na následující dny. Během chvíle na plotně bublal guláš a svou vůni laskal naše chuťové buňky. Mirek odešel pod vodu za případnými úlovky, neboť od jara vzpomínal na Vlastíkem vyuzené ryby. Přinesl několik přerostlejších kousků. Tomáš M. se vsunul pod hladinu okolo půlnoci, ryby už ale odpluly spát. Jakub, Michal a bratr Petr se celý večer poctivě snažili u sudu. Ač se to zdá nepravděpodobné, když jsme šli okolo 3 hodiny spát, byla ještě větší zima než večer. Jakub s Petrem E. byli k neutahání a nad ránem nám připravili zvukovou kulisu manévru pomocí poplašné pistole.

V pátek jsme dlouho spali. Dokonce i Tereška vstávala až po jedenácté hodině. Pouze Mirek, trpící neduhem starců - nespavostí, byl vzhůru už v 8 hodin. Společně s Michalem proběhli, lační hub, les, ale

studené počasí podhoubí nesvědčí. Přinesli asi tak dva hluboké talíře babek, z čehož byla polovina červavá. Tomáš M. si připravil základ na špagety a uvařil polévku a pak už jsme jen čekali, kdy kdo přijede. Byl to Vlasta s dcerami, následován Martym a Jitkou. Petr s Alešem a dívkou Marcelou, přezdívanou Baby, na sebe nechali pěkně dlouho čekat, a to už vůbec nemluví o Jirkovi M., který přijel úplně poslední v půl deváté.

Večirek byl převážně pivní, oživený dvěma Petrovými opilými kamarády (Jiří a Vilem), kteří do časných ranních hodin prozpěvovali v kuchyni "carara, prsty v písku".

Ráno v sedm hodin pršelo. Pochválili jsme se navzájem, jak jsme soucitní a laskaví, když jsme večer nevyhnali z tábora asi 10 praktikantů z druhého letního běhu, kteří si, chudáci, přijeli užít do oblíbeného místa a netušili, že tam někdo bude. Marty jim půjčil k přespání buňku nahoře v lese. Praktikanti tam byli jako myšky až do neděle. Hodili se nám k identifikaci roštu na kuřata.

A pršelo, a pršelo. Šli jsme se - Marty, Jitka a já, projít po lese, našli pár hub a v hustém dešti se vrátili do příjemně vytopené kuchyně, kde Tomáš M. zatím dokouznil oběd. Po jeho konzumaci nám nezbylo nic jiného než si jít na chvíli lehnout do spacáků. Pod vodou se mezitím vytřídali všichni přítomní potápěči, ale k nějakým výrazným nálezům nedošlo. Vytáhli sice spoustu drátů, kusů madel z jarní montáže mola a nějakou mříž z pásoviny, ale na rošt na kuřata, který tam měl být, to nevypadalo. Všichni se drželi tepla kuchyně a těšili se na večeri. Ze dvou sudů piva pomalu ubývalo.

Večer se rozvinula tradiční zábava. I když už asi 3 hodiny nepršelo, byla o půlnoci zima jako v Rusku. Alespoň byl důvod k zahřívání. Vlasta vyudil nalovené ryby, které podávané v pravý čas, pohladily duši a dosytily, již tak přecpané žaludky. Špagety měly takový úspěch, že se většina přítomných dožadovala repetice na jarním Orlíku

V půl jedné vstali bratři Mařici (Tomáš preventivně vytáhl spící Terezku z postele a osprchoval ji, aby si myslela, že je večer a pokojně spala) a vydali se na noční ponor. Vylezli v půl čtvrté, když už většina dobrým jídlem a pitím zmožených přítomných odešla spát, a přinesli záběry videokamerou a 3 čudly, které navrhoval cynický Jirka oslepit a vrátit do přehrady, abychom je na jaře našli.

Ráno nepršelo. Ba, dokonce to vypadalo na docela slušný (listopadový) den. Troušili jsme se po lese, po molu i pod molem a vše probíhalo v naprosté pohodě. Jaromír šťastně vybral příspěvky. Zaplatili všichni kromě Aleše.

Oběd se podával v půl druhé a na každého se ze zbytků dostalo. Na špagety se stála fronta. Praktikanti z horní buňky rozeznali v mříži z pásoviny pohřešovaný rošt na kuřata. Úklid proběhl bez problémů a tábor byl jako ze škatulky. Povyražení připravila jen nádrž s teplou vodou, která po špatném přepnutí, zase vylévala na střechu vařící proudy a Petrův trabant, jenž měl zlomené rameno. Dojel s ním sice na rozcestí ke Strakonické, ale pak musel zajet na nedaleké vřakovíště, zakoupit rameno a provést okamžitou montáž. Do Prahy jsme, tedy ti poslední, dojeli po půl osmé. Potápěčskou výzbroj jsme po roce vrátili do našeho skladu na Hostivaři.

**I Váš lékař
stále praví:
LESNĚNKY
Vám chrání zdraví!**

**Medic. bonbony, právě jen
s touto chrán. značkou!**

Lesněnky
Ve vlastním zájmu odmítejte padělky

11. - 13. října 1996

Království

Grandiózními oslavami narozenin našich v říjnu narozených kamarádů jsme dovršili letošní sezónu natolik, že už nám zbývá jen Silvestr.

Protože Helenku trápil žaludek a Frantouška nezávislá televizní společnost Nova opět nemohla postrádat (nebo to byla chalupa?), slavili jsme pouze Jitku a Tomáše.

Časný večer 11. 10. byl věnován slavnostnímu odhalení Tomášovy busty a předání Čestného uznání, noční hodiny pak příjemnému posezení v kuchyni až do ranních hodin.

V sobotu jsme se povozili na kobylce Ladě, která kolem klusala se svou mladičkou jezdkyňou a navštívili místní les za účelem houbaření. Zatímco sžívání s faunou proběhlo bez větších výkyvů (Tomáš sice zaduněl při seskakování na zem jako pytel brambor, ale bral to chlapsky), nevládný les nás zcela vypekł. Kromě hrsti babek jsme při částečném zatmění slunce, doputovali do Ježčího domku s poloprázdnou taškou. Večírek byl přiměřený našim kvalitám.

V neděli už to skoro vypadalo, že se rozjedeme bez vzrušujících zážitků, ale to jsme Království ještě neopustili. Jen zmizel Tomáš s Vlastíkem a Jaromírem na palubě Pažouta, došlo k prvnímu zádrhelu. Syslí auto, které si už od léta zasloužilo novou baterii, nechťelo startovat. Po několika marných pokusech ho roztlačit, dospěl Sysel k logickému nápadu: "Jitka mě roztáhne!". Připřáhl vůz zadním nárazníkem za favorita a vyrazili z vrátek. Bezmocně jsme (já a Marty) přihlíželi, jak Sysel napichuje zád' své Lady 2104 na zábradlí můstku nad potokem. Pomačkané auto ale pořád nechťelo startovat. Druhý pokus vzal do rukou Marty, který sice vzhledem k celkové indispozici

Kromě majitelů
rezidence - Jitky a
Martina se slavnost-
ního večera zúčastnili:
Tomáš
Mirek + Eva
Vlasta, Jaromír

původně couval se zataženou brzdou, ale potom se vzpamatoval a připráhl. Tentokrát nevydržel provaz souseda Gejzy. Zatímco jsme s Jitkou a Mirkem tlačili Ladu ke Gejzovu domu, neboť nabídl možnost dobití baterie nabíječkou, rozvášněný Marty při zajiždění do dvora nacouval do plotu sousedního domu po naší levici. Plot byl naštěstí pevný a vydržel. Jitčiny nervy vydržely jen silou vůle. Urychleně zabavila Martymu klíčky. Flegmatictí majitelé plotu ani nevykoukli z okna.

Po slabé třičtvrtěhodince se na druhý pokus baterie dobila. Slunce svítilo, vzduch byl teplý jak v květnu a my opouštěli Království s nezapomenutelnými zážitky a pocitem velmi dobře vykonané práce.

30.12.96 - 1.1.97 JÍLOVÉ - VRÁŽ SOUTHFORK

Pozvánka

Pan Vlastimil Tichý si Vás dovoluje pozvat na oslavu příchodu Nového roku.

Večírek se bude konat na Southforku v chatové osadě Borek na Vráži
čp. 319 - Jílové u Prahy a dál pořád doleva (viz přiložený plánec)
dne 31.12.1996 (možno přijíždět již od 29.12.96 a pobýt déle).

Ubytování v privatu, stravování dle dohody, bazén k dispozici.

V. T. v. r.
majitel ranče

Zatímco jsme vloni putovali za sněhem a zimou do jihozápadních hor, byli jsme letos pokutni do vlastikovy residence nedaleko Prahy.

Protože jsme měli letos radnou nohu a lidi a ani v dalších obcích nedošlo koteplení, odjížděli jsme z Prahy velmi zvolna po alelorotělm porreku uozovek. Někteří dokonce kope před vlastovou hoiendou s dolá za pomoci komardů. Oto přijemnější bylo užití ve vyhrátém obydlí. Vlasta topil tak, že nám bylo postlže až horko.

U „černého
rtrdu“ Jar-
mírem po roz-
boru přisad
přejmenovaných na
„komunisty v jíteli“,
jsme se ššli u složení:
- pan domu Vlasta Tidy
schoti Maruš a
dcerami Edbinou
a Katkou
- ing. Kemmler schoti
Muotr. Helenou Kemmlerovou
- majitele venkovské
usedlosti ne Všetecích
manžile Jitka a Martin
Ježkov
- přední technik nezavisel
telnímu společnosti Nora
pan František Chroust
- Jaromír Poican

- Eva a Mirek s Martinem a Petrem, který žije s Aletem, Jitřm a Vilémem. Ještě, že Vlastikova, neustále rozšiřovaná residence, má rozměry jako menší obchodní středisko. Velice rychle jsme se stornali se skutečností, že sloužíme Píemstru us 30. prosince, protože Tomáš s Helenkou museli být druhý den v Praze a Marty vyhráoval denní směnou 1.1. Brzy se rozpracovala žild diskuze ve směru každý se všemi Tomáš ~~byly~~ haladue všechny kytaty a domem se rozeznělo libá hudba. Navštěti se někdo rozspomněl na půlnoční přápnitek, a tak jsme se učas stačili zuli bat a naplnit údolí rachotem našich ptard.

K naší lítosti nás žádní chotari unapodobili.

Následující
zbytek
nového

kolož zcela vyjadřuje
noci a podotek
dne.

zomrela Jitka,
která potřebovala
jít do Prahy, mazda, a nebyť
Jaromír, který měl takové pracovní
pomítnosti, těžko by ji uvedl
do prorožku. Po ní teprve obě
odjela Helena s Tomášem.
Zadalo se někdo napřed, se se
všude ticho, zvedl se kdek
omkačina ještě pospávala a
František odjel s Jaromírem
už rdno, aby mohl vyvenčit

posq. Vykonali jsme Petra zespacdku a v komorní sestavě
jd, vlastik, Kirek, Marty, Gaborina a Petr vyrazili v osmdeti-
stupňovém mrazu na slibovanou výslošku.

Pouěkud na's
zklamalo několik
restaurací, které
byly zavřené, rozjela
cesta od nádraží
dovdolu a napdlie
jakýsi roddk, který
nám sliboval po
deseti minutách
chůze otevřenou
restauraci. Dupali
jeme o mrazu podíl
Sdrazu a obrou
přihodinu a i když
štam v lete a e
hodně pěkně, se
zomrzli, uí hosu u u
dírku u se nedalo

ani dýchat, čímž na nás nejvíce zapůsobil ať rozhodněný
jízvák nedaleko hospody, který nám pěkně jednemu po
druhé mý nadal.

V restauraci bylo
místo pouze v nevy-
topeném sále, ale
pro nás 0°C bylo
teplo jako u moře.
Všichni jsme do sebe
několik čajů nebo
grogu, jak kdosi
chutá a neochutná
se nedali ho eustu
zpátky. Vlastík
sliboval deset kilo-
metrový pochod a
snad prout proto
naši mladi - Gdina
a Petr vyrazili
kupředu rychlostí
chrtích zívodů.
Upřímně řečeno nám ani nestáčila být zima.

Žíteli jsme se krajinou
jako lokálka sportovní
parr lokomotivou,
protože jsme všichni
funeli jak sentinel.
Na konec jsme se šťastně
dostali do Vlastíkoy
hociendy, kde už na nás
čekalo fitka, která se
hodinu dovedla
pomoci při vyjždění
na kopec.

Petr s kamarády odjeli po šesté hodině strávit filvestra se svým vrstevníkem a my, ačkoli jsme očekávali uňavu, ušlechtilou rozpravou až do chvíle, kdy se vrátili z Prahy František s Jaromírem. Potěšilo nás to. Ještě nám navléčení přidalo kajícího ndurat omladiny po desáté hodině. Zbývá ještě vrstevníku se jim zdálo příliš kultivovanou, a tak se vrátili do oblíbeného blázince. Za jejich aktivitu jsme jim zinscenovali Pražský orloj - živý obraz tvořený Mirkem a Martým aby sochy světců v oknech, vlastním - kohoutem a současně otráveným okeu, jítkou aby zvonícím kostlivcem a mnohou - lakomcem a mšicem. Zbylé figury se nám nepodařilo osadit, ale mistr Hanus by z nás měl určitě radost, to nemluvě o hodině, který zkonstruoval časoměrnou idst. Fungovali jsme u minutu přestáv. O půlnoci bouřilo sampanské a petardy, trochu polevil mráz a všem nám bylo fajn.

96/97

A byl tu nový rok. Pozvolna jsme se rozjížděli do svých domovů a přáli si do nového roku hodně zdaru. Ať udau ještě dlouho vydrží.

Pondělí 30. 12. 1996

OBĚD:

Polévka Frankfurtská

VEČERE:

Tousty

SILVESTROVSKÉ POHOŠTĚNÍ:

Chlebičky

Jednohubky

Obložené talíře

Úterý 31. 12. 1996

SNÍDANĚ:

Polévka česneková

OBĚD:

Southfortské překvapení

VEČERE:

Chlebičky

Obložené talíře

Středa 1. 1. 1997

SNÍDANĚ:

Polévka hovězí

OBĚD:

Mexický guláš

O D J E Z D

Vedoucí: Vlastimil Tichý

Šéfkuchař: Marie Tichá

1997

Nový rok, jak vyplývá z předchozího textu, jsme částečně prožili na Southforku, zbytek dne v domovech, kde jsme si „lízali rány“.

Jinonické veselí u příležitosti Sýslích narozenin se také povedlo. Zejména je zapotřebí vydativknout Jaromíra, který přišel osobně gratulovat 2x. Díky, rda! Tě vidíme. Solné doly, které jsme otevřeli díky Ješámu dárku, jsou bohaté, evičerů s čímanem od manželů Kemmlerových se neukázalo být prospěšné. Tukořé polštáře nezmizely, zato nás všechny r Jinonících vazy bolesti kloubů.

NĚMECKÉ PONORY

14.-16. 2.

Rheinsberg navštívili:

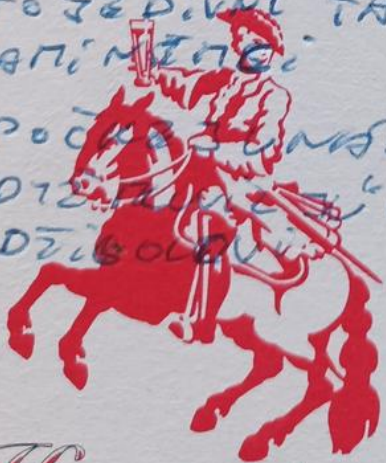
Ulasta +
Mirek s Petrem

- pod vodou ovšem jen Mirek,
- pod parou ovšem všichni,
- Ulasta zaujal tím, že se ztratil,
- Petr zaujal statečným breakdancem,
- Mirek zaujal tím, že německým přátelům hnedle skoro všechny přirodili fraky,
- Horst zaujal tím, že uzamkl celý dům (i uhlíkové cesty), aby se M+P+V zase neztratili. V Rheinsbergu jiko předtím noci.

NAVIASTU

1) TO JE DÍVČE TADY JSOU
SAMI NĚMCI

2) POČASÍ UNĚS
KOTELNÍK RČEN
O DŽIBOLU

Kronprinzen
Pils

15.-16. ŽŘEZNA

ROZLOUČENÍ S KRÁLOVSTVÍM

aneb

JEŽCI SE STĚHUJÍ I.

S jistou škodolibostí se do tudař, že „na každého jednou dojde.“ Nebo také „lepší je vyhořet“, než se stěhovat.“ Ježci zvolili druhou alternativu. Zakoupivše napodsim domek ve Vřebicích, naplánovali si první stěhování. Po Syslím stěhování v roce 1987, kemntem na sklonku roku 1995, tedy mohlo začít radostné zmožkování, tentokrát ovšem trochu nanečisto, neboť se zatím vyprazdňovaly haciendy v Království a Doksech.

Pochopitelně, že u toho nemohl obyčejně Sysli pár (v sobotu i v neděli) a Sysli potomci v neděli. Království se s nimi v sobotu loučilo dítěm, v neděli větřným počasím. Na dvorku kvetly krokusy. V sobotu přistavená AVIA se pomalu plnila. Indispozice přítomných (loučení bylo důkladné) nedovolovala zničit tempo a Jakub odjel s horečkou a hněsavou anglinou do Prahy na pohotovost. Přes poměrnou leudavost se vyjelo načas. V Doksech se přiložilo pár stokilových předmětů („Ach, kdež loňské sněhy jsou?“ do seřici s klasikem při vzpomínce na oslavu Fljnových narozenin v roce 1988. ~~Ještě byla právě zde.~~) a optimisticky jsme vyrazili na jih. Jak se ukázalo, začleka jsme neměli vyhrdno. Ba naopak. Asi v polovině cesty začal vzduchem poletovat sněh s dítěm a při projíždění Prahou už bylo jako zkonat. Začali jsme tušit zradu od přírody. A skutečně! Při příjezdu k romantické traumaté cestě k Ježcům obyali, jsme zjistili, že AVIA bahnezdola. Jitka se sice pokousila seznámit se svým budoucím sousedem ne tradičním způsobem - zěbráním o traktor, lič její snaha byla marná. Začalo se, že všichni majitelé traktorů odjeli do Prahy navšlet. Zoufalou situaci zachránili silničáři, kteří se jeřich posypový materiál, kterým jsme vyježděné

koleje zasypali a řidič mohl najít do dvora.
Vyložit předměty už potom byla hračka. Škoda, že
při skutečném stěhování nebudeme pravděpodobně
asistovat. Ještě si totiž, aby se podobná situace neopakovala,
raději koupí celý zařízení domu nové. A profesionální
stěhováci si jistě s racionální cestou poradí.

Všetice (foto chybí, došel film)

4.5. JEZCI SE STĚHUJÍ II.

Aby Jezkům
 nepřišlo líto,
 že nemají své
 nové obydlí
 patřičně
 vyřadobene
 k majoným
 oklavám,
 postarali jsme
 se o to (rodiny
 Trichých a Šy'korů)
 o důkladnost
 natmulo stě.
 Praporečky se na
 oknech smdly,
 zahradní rostliny
 s papírovými
 konfetami oáily
 a nezapomněli jsme
 ani na tabulku
 BSP. Škoda, že
 přítom nebyl
 Martin ani Jitka.

13. - 15. 6.

28. ORLÍK

"Neni' alkoholu, který by nechutnal." Vlastík

Martin - Jakub - Fandy - Jitka, Jaroušek,
Mirek - Eva - Petr - Martaš, Vlastík - Katka - Gdovina
Michal - Endy - Petr E. - Standa E. - Iveta - Vencan,
Aleš - Martina, Franta, Jaromír,
Tomaš - Tereška, Jirka - Ivan - Lenka - Miša - Zuzanka,
Standa A + 3 kamarádi,
Petr M. - Katka - Vašek,

Pavel + Evelyn + Jifina, Richard s dětmi
Viggo + Honza + Šárka + Honza 2

Tak tentokrát nás na Orlíku bylo víc než dost.

Spolupráce se zřizovatelem je od té doby, co se do dopravy vrátil pan Partl víc než vynikající. Nedělá žádné problémy stran termínu a navíc nám svěřil všechny klíče, aniž by měl poznámky o tom, co se všechno ztratilo v posledním roce. Prostě paráda.

Tradičně jsme (my nadšenější) vyrazili už ve čtvrtek večer. Kompresor vyfasoval Petr E., kterému jeho prastarý žiguli jezdí jako drak. Jeli společně - Mirek s Martísem (Lada) a Petr s Alešem a Martinou (trabant) objíždnou trasou přes Ježčí Všetice. Dorazili do tábora po desáté hodině večer, tedy v době, kdy už Vlastík naléval druhé černoušky a zaneřáděná kuchyň byla opět obyvatelnou.

V pátek se začali sjíždět ostatní potápěči (případně i s rodinnými příslušníky) a četní návštěvníci toužící si zkusit potápění. Počasí bylo po dlouhé době příznivé - voda dosáhla sympatické teploty +19° C. Hned odpoledne se dostali

pod vodu všichni, kteří chtěli. Kromě čtyř skautů, kteří už na Orlíku byli, si přijel vyzkoušet potápění Gábinin (spíš Erikův) kamarád Jarda, spolumajitel firmy Keli (Stoosmnáctka) a tři lidé z Pražské zámečnické pohotovosti. Na molu to vypadalo jako v potápěčské škole.

K večeru scházel již jen pan Jaroslav, který po delší době přislíbil účast a na kterého jsme se všichni těšili, proto jsme se mu (já a Marty s Jitkou) vydali podél lesa naproti. Jaroušek nás ovšem vypekl a přijel "na okolo", pročež nás z rozcestí, kde jsme vyčkávali, do tábora musel přivézt otec Eliáš (zvaný rodinou Fóťa) se svou snachou Ivetou (manželkou to Petra E.) ve skříni pick-upa. Připadali jsme si jako psi. Na vycházce jsme ale zjistili, že i na Orlíku byla krutá zima. Všechny janovce vymrzly. V zeleni červnové přírody vypadaly jejich uschlé kostry přinejmenším nepřípadně.

Tentokrát jsme z Metra dostali některé drobné úkoly, z nichž zejména pravidelné čerpání vody z vrtu (Studna pitná) a zasýpání chloraminem bylo zajímavé. Nejprve jsme neměli žádnou vodu a potom velmi nízký tlak. Důsledkem toho byla vařící voda, která se nedala namíchat. Sprchy nefungovaly, a tak se po potápění každý vybavil vědrem se studenou vodou a ve sprchách si příslušnou teplotu mixoval střídavým poléváním. Na náladě to ale nikomu neubralo.

Tomáš M. měl letos problémy s volnem v zaměstnání a vypadalo to, že nebude možné aby uvařil. Nakonec nás v tom nenechal - slepičí polévka, rizoto a gulášek byly opět jako z Hiltonu. Strouhání sýra se iniciativně chopil Erik, který chlapsky rozdělil cihlu eidamu na čtyři díly a

dohlédl na pravidelné tahy po struhadle. Někteří mladí se v kuchyni činili. Lze vyzdvihnout nejen již zmíněného Erika, ale také Gábinu, Martinu, Ivetu E. a jako vždy Katku Machytkovou.

Tomáš musel ráno v neděli odjet, protože v poledne opět

nastupoval v zaměstnání. Holt to není jako za "bolševika". Kapitalismus je o něčem jiném. Stihl ale ještě zaučit Terezku -potápěčku a nám všem ukázat překrásné prospekty z Indonésie (potápění nádherné, ubytování za babku, jen ta letenka poněkud nad naše poměry).

Ráno v sobotu odjeli Martin s Jitkou. V pondělí je čekalo stěhování do Všetec a hlavně si jeli pro štěňata vlčáků. Jejich odjezd Jakub nesl těžce a vynahradil si ho tím, že si mobilem přivolal hrst svých kamarádů a pozdě večer vynadal Vlastovi.

Okolo poledního přijel Richard s dcerkou, která ve spojení s Terezkou a Vašíkem Machytkou vytvořila silný tým, kterého bylo všude plno.

Dostavil se také Ivan s celou rodinou, ale v neděli prohlásil, že Lenka námi není nadšená a už prý nikdy na Orlík nepojede. Lze předpokládat, že zase přeháněl.

Vypily se tři sudy piva, vždyť v jedné chvíli nás bylo přítomno 45.

V neděli bylo sice oblačno, chladněji, ale nepršelo. Po sobotní veselici se někteří probouzeli

na zcela nečekaných místech - Machy na střeše kuchyně u nádrže, odkud ho vyhnal až jeho vlastní syn Vašík pomocí šišek, nebo se

neprobouzeli vůbec - Martina, která chtěla odjet s bratry Maříky, neboť měla před přijímačkami na vysokou školu (neudělala), a která byla probrána až hodně okolo poledního. Postupně se všichni rozjeli do svých domovů a my zbylí, tj. naše rodina, Aleš, Petr E. a pan Jaroslav, prožili velice příjemné odpoledne v ztichlé zátocě.

Z rozhodnutí starších a "zasloužilých" členů předsednictva (František má pěkné zakulacené břicho, Jaromír přijel po letech bez rodiny, která

šla na výstavu psů a jiní zasloužili také pěkně chátají), se bude od podzimu chodit pravidelně na bazén, aby bylo jasné, kdo má opravdu zájem a případný talent. Orlík se pak stane vyvrcholením sezóny a zúčastní se ho jen opravdoví potápěči.

Novým členem klubu se stal všeobecně oblíbený Fandy.

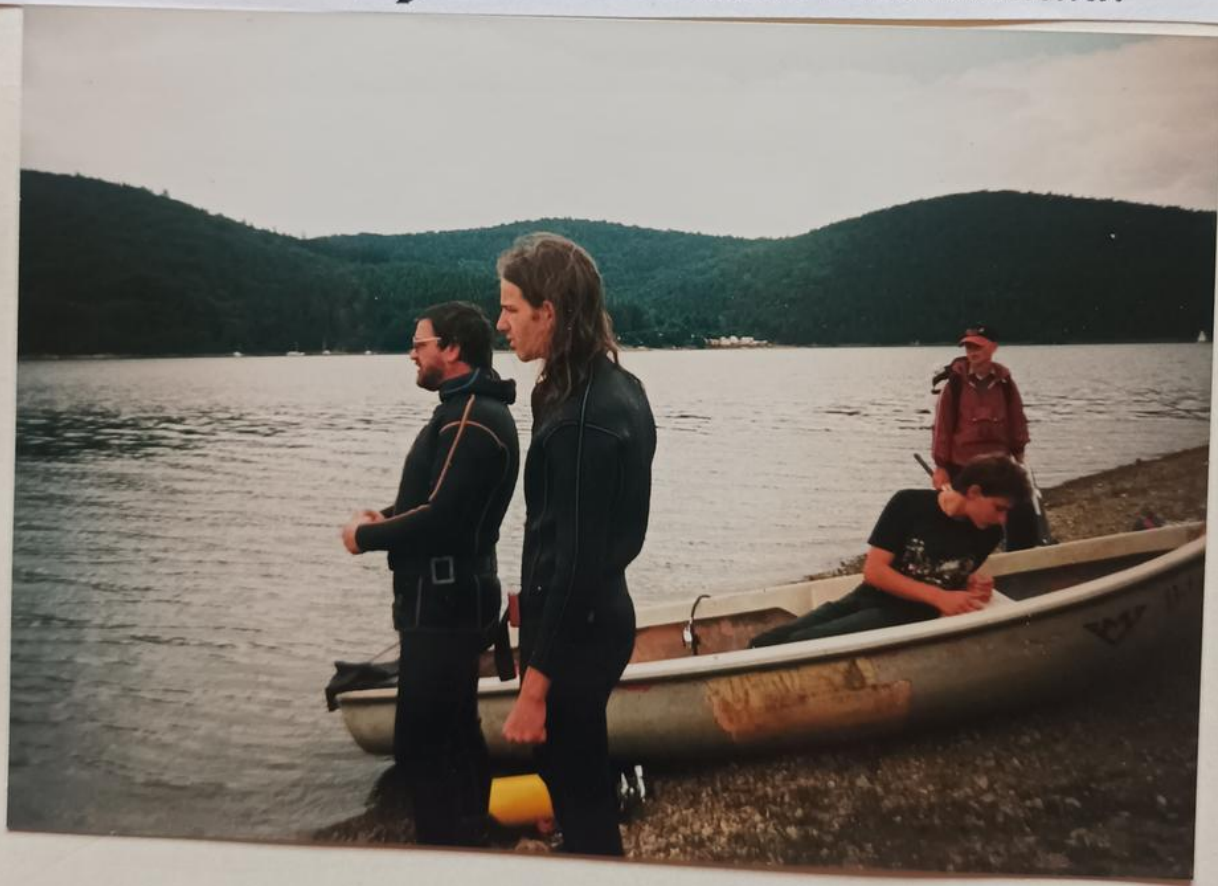

P. S. V úterý ráno jsem měla telefonát. Vlídny pan Partl mi dost rozčileně sdělil, že jsme nezamkli sprchy a voliéru, ve které je uskladněno 33 lodí. Takže - byť jsme poctivě čerpali celé čtyři dny (Petr E.), vynosili madla, která zbyla po stavbě mola na přístupovou cestu (Erik) a naklidili kuchyň tak, že by se dalo jíst z podlahy (kuchyňský personál), bylo všechno nanic, protože jsme za pitomce.

2. srpna

MEZIORLÍK

Uprostřed léta zavolał pan Partl a tentokrát nás opravdu potřeboval. Dítka dlící na táboře utopila jednu z novějších kánoí uprostřed druhé zátoky proti proudu. Původně se jen tak poptával, zda bychom se o výlov mohli pokusit na podzimním Orlíku, ale my jsme byli pro okamžité řešení. Za prvé máme své zkušenosti s výlovem Lucky a za druhé je přehrada vzhledem k letošním povodním na Vltavě mimořádně plná a je odpouštěna zcela náhodně podle potřeby. Pokud by byly proudy větší, dá se říci, že by loď mohla zmizet v nenávratnu.

Marty sice sliboval, že se i se psy zastaví a Aleš měl volat večer před odjezdem, ale nakonec vyrazila jen naše rodina (koneckonců část klubu - 2 platící členové a jeden čekatel). Nebýt toho, že si Mirek zapomněl automatiku u Jiřího Maříka, mohli se potopit všichni tři. Takže musel Martas zůstat na břehu.

V táboře o nás věděli a po příjezdu nás hlavní vedoucí Petr a jeho zástupce Jarda, které známe z jednoho z Orlíků, kdy s námi sdíleli areál tábora, převezli pramicemi na místo. Technologický postup pro jednoho potápěče (Mirka, protože v bodu zmizení loď bylo 25-27m, což je hloubka, do které zatím Petr nesmí), byl jednoduchý. Z loďky, kterou ovládali oba vedoucí, se jako kotva spustila jedna plná láhev, na ní se přivázalo lano a Mirek mohl rejdít po dně na délku lana. Loďka na hladině zvolna měnila své stanoviště, čímž Mirek opsal okruh asi 150m. Petr mezitím prohlédl dno od břehu směrem k zakotvené loďce do hloubky 15 m. Další část údajně prohlédli do hloubky 17 m v pátek bývalí praktikanti, kteří sebou při návštěvě tábora měli potápěčské vybavení. Kanoje ale nikde nebyla.

Mirek sice objevil zatopenou pramici, která podle vyhnílého dřeva, musela být na dne již nějaké to desetiletí, ale nenalezl jakýkoli náznak hledané loďky.

Vzhledem k nutné dekompresi se nakonec Mirek vzdal a na místě s vedoucími nastínil postup pro více potápěčů, který se snad uplatní na

podzim. Pomocí dvou lodí, coby bójek, lanka nataženého mezi nimi a lana klouzajícím po něm, projedou potápěči dno zátoky cik-cak, aby se žádné místo nevynechalo.

Po občerstvení v táborové kuchyni jsme to jeli probrat s Vlastou, jehož chata leží na trase návratu do Prahy. Byli bychom to probrali i ve Všetvicích, ale Marty nebyl doma.

15. srpna

Jezčí domov - Ušetice

V komorní sestavě: Solo, Terra, Martin, Jitka,
Ulasta a nedlouhá Sýkorova jsme oslavili Martyho
narození, při nichž vznikla nová klubová
móda -
košíčky
úpletu.
budou
na všechny

krátké noční
z bavlněného
napříště
pozinné
akce.

12.-14.9.

29. ORLÍK

Michal - Endy, Jakub - Fanoly, Petr E. - Iveta - Standa,
Vlasta - Maruš - Gabina - Katka, Aleš - Martina
Mirek - Eva - Petr - Martin, Jitka - Martin - Lukáš
Jaromír - Katka - Hanka + kamarádka,
Jiří - Miša - Kočka, Tomáš M. (Tereza je nemocná),
Petr M. - Katka - Václav, Ivan - Miša - Zuzka + kamarádka
Richard - Simonka,

Ostatní psi: Ježci: Solo a Terra
(celkem 4)
Bicani: Aramis

Tak, protože kromě Petrovy výměny motoru u trabanta, kvůli které z Prahy odjížděl až pozdě večer, nebyl žádný zmatek při odjezdu (do tábora jsme dokonce přijeli ještě za světla), propukl ten správný bláznec až po zapojení elektrických a vodovodních obvodů. To, že z bojleru na střeše teče voda a volně odkapává před okny kuchyně, nás nedrtilo, jelikož jsme byli panem Partlem upozorněni, že voda vzhledem k defektnímu ventilu teče a poteče, pokud nebudeme mít spotřebu, stále. Avšak skutečnost, že po chvíli začala bublat a výrazně zapáchat žumpa, ze sprch netekla žádná voda, i když na molu čerpalo čerpadlo

jako divé a posléze přestala téci voda i z kohoutků v kuchyni, nás poněkud zaskočila. Zmateně jsme pobíhali po ztemnělém táboře a zjišťovali, kde dochází k omylům. Žumpa nakonec přetekla a přestala smrdět, v koupelně jsme vypnuli bojler a smířili se s tím, že se voda do expanzní nádoby za dílnou prostě nedostává, a voda v kuchyni se objevila stejně náhle jako zmizela.

Druhý den jsme zjistili, že se při posouvání mola (několikrát se na přehradě odpouštělo a voda klesla na nebývalou níž) ulomila trubka, na které bylo čerpadlo našroubováno, takže sice běželo, ale naprázdno. Opravil Mirek a večer

přišel Standa.

V pátek bylo nádherné, letní počasí. Slunce páliło jako v červenci (+26 °C). O polednách přijel provozovatelem dříve objednaný fekální vůz z blízkého ZD za účelem čerpání přeplněné žumpy. Trvalo mu to sice skoro hodinu, ale měli jsme alespoň jistotu, že se nebude opakovat zamoření z předešlého večera. Dojeli jsme

něco nakoupit, stále ještě v původní sestavě: Jakub a Fandy, naše rodina, Eliášovic chlapci, a rodina Tichých (poprvé s Maruš), a tipovali, kdo kdy dorazí a kdo se kde zdrží. Nakonec jsme byli skoro kompletní po osmé hodině (Jaromír nechal doma Evu) a scházeli jen Mařici. Nepropadali jsme sice panice, ale přece jen, zvykli na Tomovy lahůdky, malomyslnost se o nás trochu pokoušela při představě, že bychom se měli žít sami. Bratři dorazili okolo půl deváté a už za

hodinu se podávala báječná žampionová polévka, po které se v hladových žaludcích rozhostil pocit klidu a míru, pročež se v družném hovoru prožil zbytek večera.

V sobotu bylo zataženo. Předpověď nás sice varovala, že přijde studená fronta, ale doufali jsme, že se nám vyhne. Bohužel si nás našla a po obědě se rozpršelo.

Petr se ze žalu nad nepojízdností svého trabanta silně nakalil, načež spadl z lavice. Trabant se chopilo několik šikovných rukou, ale úspěchy byly jen dílčí. Teprve pozdě odpoledne jej zprovoznil Petr E., když se to před tím skoro povedlo Martymu s Jaromírem.

Plánovaná akce Kanoie 97 byla zahájena za hustého deště. Většina potápění

schopných přítomných se přemístila do určené zátoky. Na místě byla akce řízena Mirkem, z bójkové loďky se obětavě nehnul i přes trvajících déšť Standa a spojení s táborem obstarával Vlasta se svým vozem. Nekompromisně vytáhl ze spacáku Jiřího Mišu, který se své dceři vymlouval na únavu jako důvod k pozdně odpolednímu spánku. Aleš s Marťasem jeli na místo v kanoi, stále ještě nakalený Petr s se všim vyrovnanou Martinou šli pěšky lesem, aby doručili vlajku signalizující práce pod vodou. Vlasta ve finále donutil ke spolupráci i Richarda a Ivana, který neprozřetelně přislíbil, že do vody půjde, když bude nejhůř. Bylo. Cik-cak styl sice spolehlivě vykryl celou zátoku, všichni byli vyčerpaní a omrzlí, ale úspěch se nedostavil. Zato se dostavilo několik krizí. Mirek se pod hladinou zapletl do provázku a musel urychleně vystoupat na hladinu (dle zlých jazyků ho

skoro modrého přidušením ještě několikrát přetáhl Standa veslem) a Vlastu, kterého v pátek inzultoval Michal plný mladistvé bujnosti a radosti ze života, nepřestávala bolet žebra. Po víkendů se ukázalo, že se nejednalo o žebra a Vlastik obdržel čtrnáctidenní neschopenku. Neúspěch při akci přítomné zamrzelo, ale co se dá dělat, když se od léta

přehrada odpouštěla nejméně 10x. Snad se ještě na jaře pokusit o štěstí podél břehu směrem k táboru.

Večer byl studený a v kuchyni bylo příjemně. Gábina se poprvé maličko nakalila, čímž se stala dospělou a Vlastovi se to moc nelíbilo. Zbytek přítomných se nakalil notně a líbilo se to všem.

V neděli bylo krásně, ne sice vedro, ale sluníčko hřálo a my si hřáli staré kosti. Absolvovali jsme idylickou vycházku s Ježčími pejsky, které vedla Richardova Simona a Venda Machytků, ale ten na rozdíl od Simonky brzy svou činnost ukončil. Obědvali jsme všichni, neboť Tomáš v sobotu mazaně rozdělil porce na oba dny.

Po sečtení nákladů a výběru Jaromírem pružně navýšených příspěvků (už 50,- Kč měsíčně), jsme plánovali jarní - 30. Orlík. Z různých návrhů (ohňostroj, dort a

šampaňské) vynikl Maříkův paint-ball s ostrými a Eliášova samolepka přes celé čelní sklo vozu a následný slalom s vozem po lese. Už se můžeme těšit!--

VŠETICE

10. - 11. 10. 1997

Podziminy, čili podzimní narozeniny Jitky, Helenky a Tomáše (neb Franta, chybějící v řadě jubilantů, s námi již léta neslaví) se odehrály v příjemně vytopeném obývacím pokoji Ježčího objektu ve Všetcích. Protože to bylo krátce po návratu Helenky a Tomáše z Ameriky, tudíž i po delším čase od chvíle, kdy jsme se v tomto složení rozjařovali, bylo stále o čem hovořit a navíc jsme měli chuť si společně zařvat.

Lukáš mající za pár dní svátek, tudíž také co oslavovat, se zrovna nacházel u rodičů a vytasil se s elektrickou kytarou. Tomáš i Mirek ji ozkoušeli. Ačkoli "elektrika" měla bezesporu zvuk, vrátil se Tomáš raději ke své "dvanáctce" a až do ranních hodin neúnavně vyhrával za našeho radostného ryku.

Helenka od nás k narozeninám obdržela elektronický zázrak - tamagoči, hit mezi dětmi školního věku. Angličtina neznalý Sysel jí ho aktivoval v režimu a. m., takže zvířátko k naší radosti celou noc vyžadovalo potravu a hry, načež notně vyměšovalo, zatímco v sobotu celý den poklidně spalo.

SILVESTR V BEDŘICHOVĚ

30. 12. - 3. 1.

Obsazení: Helenka a Tomáš, Jitka-Martin-Tera-Solo, Jaromír,
Vlasta-Maruš-Gábina-Katka, Mírek-Eva-Petr-Martin, Jirka
Helenčina kamarádka Eva s psíkem

Zatímco se Tomáš v létě potuloval po Americe a nutil Helenku zcizovat na vlastním těle plechové tabulky z amerických křižníků, pracovala na chalupě v Bedřichově četa Ukrajinců na zvelebení Tomášova rekreačního sídla. Díky tomu se mohlo na sklonku roku odehrát silvestrovské slavení právě tam. A to bylo dobře.

Z mého pohledu, a myslím, že se mnou budou ostatní přítomní souhlasit, chalupa vybouráním příčky mezi dvěma místnostmi v přízemí velmi získala. Pravda, místnost jsme při příjezdu v úterý museli poněkud uklidit, a také jsme neměli žádné zkušenosti s novými kamny, ale po vyřešení těchto nepodstatných problémků jsme prožili báječné dny na horském vzduchu.

Kamna, Helenkou promptně pokřtěná na Tomilky, neboť stejně jako její choť se ukázala svěhlavá, ale spolehlivě výkonná, rozhicoval velmi brzy Jaromír a celou místnost tím proměnil v iluzi vlídného podletí.

První večer jsme ze samé radosti plesali až do ranních hodin; všichni zpívali a hráli na všechno (na valše oslnili Jaromír a Sysel, Vlasta se nestyděl hrát na foukací harmoniku).

Po půlnoci nám Maruš naservírovala lahodné rosolky ze šunky a sýra, pročez jsme netrpěli ani hladu. Většina z nás se uložila ke spaní do podkroví, na které si pamatuji z dob nedávných jako na ledovou chýši. Teď, zateplené novou střechou a kamny "Petra", mohlo konkurovat bytu I. kategorie. Tomáš spal v obývací místnosti v přízemí spolu s Jaromírem (ve středu i s Jirkou a Helenkou).

Ráno, nebo to už bylo spíš poledne, bylo jasné a slunečné. Společně jsme si vyšli "za pakúpkami", abychom nenuzovali a Tom odjel do Liberce pro Helenčinu spolužačku, která s

námi měla strávit silvestrovskou noc. V podvečer se dostavili Helenka, Ježci a psi. Následně doplnil počet Jirka. Tak jak, už je u nás zvykem, zhruba do 22 hodin se jen povídalo, jedlo a trávilo. Ve vyprávění byl bezkonkurenčně nejlepší Jirka, který prožil podzimní dovolenou v Tibetu a když nám vyprávěl jak podaroval bangladéšského žebráka českou desetikorunou, smíchy jsme slzeli. Pak se Tomáš chopil kytary, pročez jsme málem zmeškali půlnoc. Ze zajímavých hudebních vstupů je nutné jmenovat Gábinino sólo na zvoneček a množství fundovaných hráčů na Martinovu tamburínu.

K výrazným činům, které se do půlnoci udály, patří hlavně Jirkův pád do škopku s vodou (Jitka a Helenka obětavě uklidily) a Martinova sebeustrukce o trám nad vchodem do místnosti. O ten jsme se zpočátku sice každý pořádně praštil (volně mohly procházet snad jen Helenka, Katka a Gábina), ale jen Martin odmítal vzít na vědomí skutečnost, že při procházení dveřmi musí sklonit hlavu. Rozrazil si ji řádně (asi 3x3cm), pročez byl Helenkou odborně ošetřen.

Půlnoc jsme tedy trochu zamluvili, ale opravdu jen o nějakou tu sekundu, zatímco u ohňostroje jsme byli včas a pěkně si ho užili (všichni, až na Ježky, kteří museli v podkroví klidnit Sola a Terku, pro jejichž uši ten rachot opravdu nebyl). Rachejtle vzlétaly, petardy jiskřily a bouchaly až skoro do půl jedné.

FOTOSERIAL POKRÁČUJE NA
PŘEDPOSLEDNÍCH STRANÁCH KRONIKY

Po návratu dovnitř si Jiřík ustlal na lavici a ztuhnul. Začali jsme se sázet, jak dlouho na sotva 25 centimetrů širokém prkně vydrží.

Nečekali jsme dlouho, protože se při pokusu o obrácení na levý

bok se zřítil na podlahu. Také většina ostatních přítomných odešla spát. Na Helenčině chutném vařeném uzeném kolenu jsme si na Nový rok ve 2,20 pochutnávali již jen ve složení 4 Syslové, Tomáš a Vlasta.

Dlouho před naším pobytem nám Martin naplánoval na Novoroční odpoledne vycházku do penziónu, který zrestituovala jeho operátorka Dana. Ve 12,20 hod. za slunečního svitu a v plném počtu jsme po slabém sněhovém poprašku vyrazili směrem na Královku, což je rozhledna nad Bedřichovem.

Bohužel si stejnou trasu naplánovali asi všichni rekreanti, protože to na cestě vypadalo jako při procesí. Někteří rekreanti současně venčili své psy. To pro nás představovalo velkou komplikaci, neboť

Tera (už v Bedřichově startovala po místním raťafákovi tak vehementně, že za sebou vlekla Jitku přes celou silnici), nesla konkurenci špatně. Solo se k ní brzy přidal a jejich páníčci s nimi měli stále větší potíže. A tak se stalo, že zatímco my všichni pokračovali k cíli, Ježci se za Královkou obrátili zpět k chalupě. Když jsme na ně *dlouho* čekali poblíž penzionu, došlo nám že čekáme marně a šli popít.

Dana i její manžel Tonda nás vřele přivítali a my se jim za to odměnili čtyřhodinovým bugrem. Po dvou hodinách sice odešel Jiří, který musel v pátek do práce, Helenka, Katka a Maruš, která se obávala, že by na svých klouzavých botách potmě nedošla zpátky, ale my zbylí se disciplinovaně nakalili tak, že se nás rekreanti z penzionu báli. Stačilo zanotovat první takty Kecalovy árie "Znám jednu dívku, ta má dukáty", aby všichni z jídelny, v níž jsme seděli, utekli. Nebylo se čemu divit. Při poslechu našeho zpěvu by o několik let dříve ohluchl i mistr Smetana.

Návrat byl svízelný. Tma jako v pytli, sníh klouzal, před námi dobře 5 kilometrů pochodu a Sysel si ustlal uprostřed cesty. Jen za vydatné pomoci Jaromíra a Vlasty se mi ho podařilo zvednout a následně dopravit do chalupy.

Večer byl oproti těm předešlým poněkud ospalý, což přičítám báječné teplé večeri servírované Ježky. V pátek ráno se jmenovaní vypravili sami do penzionu a chlupáče nechali zavřené v renovovaném podkroví. Mazaná Tera se v jejich nepřítomnosti několikrát

pokusila otevřít dveře, což se jí nakonec podařilo. Solo naopak vylezl po schodech do spacího patra a nehodlal (ani to neuměl) slézt dolů. Jitka s Martinem a psy nás brzy po obědě (Maruš *uvarila* skvělé karbanátky se salátem) opustili a pak se na cestu domů vydali i Tichých a Jaromír. Helenka se poněkud obávala, že po odjezdu topiče Jaromíra budou Tomilky trucovat, ale kamna se s námi už tak sžila, že nás ohřívala po celý zbytek pobytu. Ještě jsme v sobotu absolvovali polední vycházku nad Bedřichovem a pak se také rozloučili.

Handwritten signature or initials.

RECEPT.

*Aspirin
1x
denně
Dmy*

Chuť podporuje
a zažívání usnadňuje

FERNET-BRANCA

Lék i pro zdravého.

15. LET ČINNOSTI KLUBU

8661

V průběhu ledna se náš nový člen Fandy se svou skupinou T-Boyz objevil na stránkách časopisu BRAVO i v televizi mĚSU. Byl zato ubytán na bazenu darem fanynek, které zorganizoval Jaromír.

Že nevíte o žádné domácí klukovské tanečně-popové skupině? Tak to už neplatí! BRAVO vám představuje nováčky na české hudební scéně - tři sympatáky, kteří si říkají T-Boyz

**BRAVO
STAR**

LEDNOVÉ NAROZENINY

30. 1. 1998

První tradiční setkání v tomto roce - Syslí narozeniny - se konaly opět za hojné účasti (kromě pravidelných kamarádů zaskočili na chvíli i Machytkoví s Vaškem). Promítli jsme si záběry ze silvestrovského slavení, protože jsme se shodli, že natáčení jakékoli společné oslavy by se mělo zakázat. Společníci firmy Keli s. r. o (Petr, Jakub, Michal) nás potěšili nikoli svou přítomností, jak bychom si přáli, ale na nápadných místech vylepenou gratulací z drahé samolepící fólie. Naštěstí šla díky silnému mrazu dobře odstranit.

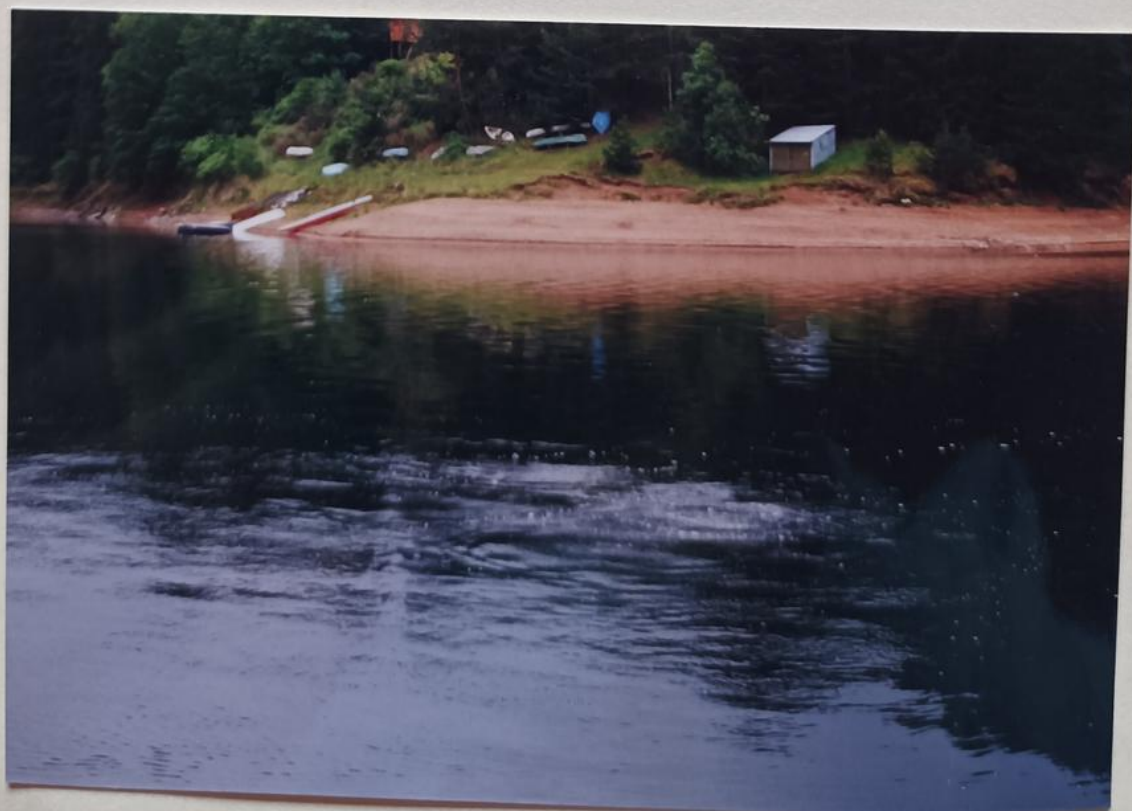

12.-14.6.

30. ORLIK

Jakub - Michal - Petr E. - Iveta E. - Standa E.
Mirek - Eva - Petr - Martin, Fandý, Aleš,
Tomáš K. - Helena, Martin - Jitka, Martina,
Vlasta - Gabino - její přítel Petr, Ivan,
Jaromír - Eva - Katka - Hanka + 2 kamarádky,
Tomáš M. - Jirka M. - Katka M., Petr M. - Katka - Vašek,
Jiřina - Láďa, Solo, Tera, Aramis, Endy

Setkali jsme se po třicáté na Orlíku.

Pro někoho to bylo po dvacáté, pro někoho i méně, ale stejně to pro všechny bylo významné výročí. Akce se s železnou pravidelností koná už 15 let. Pokaždé je neopakovatelná, pokaždé se nějak zapíše. A to nejen do kroniky. Z úst několika řečníků zazněla během slavnostního večera filozofická zamyšlení nad fenoménem Orlík, kdo mohl (nebo chtěl), přispěl vlastním nápadem i činem a až na pár již výrazně stárnoucích členů, se zúčastnila kompletní sestava. Zbývá dodat, že v posledních letech nám jsou vždy provozovatelem přidělovány druhé víkendy v červnu a v září, takže si předběžně volno můžeme zaříditi každý. Do budoucna si můžeme jen přát, aby Metro areál neprodalo a ještě nějaký pátek nám alce umožňovalo.

Ačkoli jaro bylo více než teplé a ještě ve středu 10. června pralo sluníčko ze všech sil, ve čtvrtek již od rána lilo jako z konve. Ochladilo se dokonce natolik, že někteří z nás dorazili do tábora vybaveni zimními bundami. Bylo jich zapotřebí.

V poslední době se nás ve čtvrtek sjíždí více než dříve. Tkví to pochopitelně v tom, že nám pobyt od pátku do neděle připadá krátký. Padaly už i návrhy, zda bychom nemohli jezdit už v pondělí. Bohužel, to by Metro nepřekouslo, neboť podnikový energetik pečlivě sleduje spotřebu elektrické energie a náš odběr se rovná odběru dobře prosperujícího hotelu.

Čtvrteční večer začal slibně Syslovým ponorem a úlovkem půlmetrového "kandáta", jež se stal na celý večer příslovečným "červeným hadrem" v očích mladších členů klubu. Po několika absencích dorazil na tento Orlík Tomáš K., který mladým důrazně vysvětlil, co je to zkušený potápěč a jaké ryby loví a pak se hrálo a zpívalo až do časných ranních hodin. Po více než deseti letech jsme zbyli (tj. já, Tomáš a Petr E.) absolvovali plavbu k hrázi. Ještě mám v živé paměti tu poslední, kdy bylo typické teplo babího léta a "Lucku" po klidné přehradní hladině poháněla vesla v Syslových rukou. Teď Sysel spal, my měli k dispozici pouze kánoe nevelké pevnosti, která po uložení našich dost mocných tělesných schránek jen zasténala a jeř okraj zaujal polohu těsně nad hladinou, a z nebe padal drobný déšť. Déšť sílil a hladinu rozčeřily nervní vlnky, když jsme zdárně sebevražednou plavbu zakončili obligátním cigárkem u hráze.

Během dne v pátek přšelo jen občas, ale teplo nebylo. Do večera se dostavili skoro všichni a Tomáš M. začal chystat první lahůdky. V kuchyni, kde bylo příjemné teplo, se rozpoutala ohnivá předvolební debata o zemědělské politice, ve které se utkali Tomáš K. a Martin. Vášnivě mu sekundoval Tomáš M., ale ani Jaromír se nezdržel komentářů. Tomáš K. diskusi ukončil prohlášením, že se 19. 6. ráno všichni sejdou u něj doma, aby jim mohl vybrat volební lístky, které budou vyhazovat do urn.

"Mladíci", jak skupinu našich jelimánků nižšího věku nazval Jakub, vyrazili k večeru vraždit ryby. Podarilo se jim trochu snížit Syslovův náskok, neboť přinesli plnou sítku, ale kromě jednoho dost slušného candáta, šlo o představitele okouní školky, kterou zručně očistil Petr M. Večerní juchání v teplé kuchyni nemělo konce. Zdálo se mi, že sotva jsem si lehla, už mě budili, abychom šli naproti Helence, která jako poslední dorazila autobusem o desáté dopolední.

Sobotní odpoledne bylo určeno už jen oždinějším ponorům, neboť se vše pomalu chystalo k slavnostnímu večeru. Tabuli v jídelně by nám mohli závidět i v Hiltonu a ježm vrchním kuchařem připravené menu by tamtéž stálo pól výplaty.

Bican- girls mile překvapila nejen pružnou obsluhou u svátečního stolu, ale též originálními tričky s emblémem 30. Orlíku Syslovi se stejňokroj dívek moc líbil, takže zahájil na Jaromíra nátlakovou akci a nedal pokoj dokud Jaromír jedné z dívek triko neodebral. Sysel si ho okamžitě navlékl a po celý večer se s ním pyšnil.

V kuchyni to vonělo natolik, že všichni přítomní raději posedávali v nejbližším okolí, aby jim nic neuniklo a netrpělivě očekávali začátek hodokvasu. Již bylo hodně pozdě, když jsme se shromáždili u kompresoru, jediného to, nepočítám-li first lahvi, skutečného majetku klubu. Zazněly zde první zdravice a bouchly první lahve šampaňského. Tomáš K. v krátkém projevu vymezil pojem 'Otcové zakladatelé' t.j. on, Jirka M. a Sysel, kterého vzhledem k jeho třiceti Orlíkům prohlásil králem večera a jako královskou insignii mu předal dřevěnou nohu. Jirka M. se omezil na krátké prohlášení k našim 'mladíkům', že když jsme jim vybudovali socialismus i kapitalismus, mohou oni vymyslet nějakou třetí cestu a Sysel s díky učitele zvláštní školy vřídne přítomně pozdravil. Poté jsme se pod jeho vedením přemístili k slavnostní tabuli, kde pokračovaly projevy a zdravice. Sysel shrnul historii Orlíka, Jaromír hospodářskou oblast klubu a Jakub promluvil za 'mladíky'. A pak se konečně začalo servírovat. Všechny chuťové buňky si přišly na své, zavládla radostná nálada a nasycení přítomní vtipkovali na téma staří-mladí.

Abychom si slavnostní večer mohli déle připomínat, rozdala nám Bicanova čtyři děvčata vlastnoručně vyrobené perníkové medaile. Někteří mladší členové je ihned snědli, aniž by čekali na sladkou tečku kulinařských hodů.

To, že budeme mít k jubileu dort, jsme dohodli už na podzimním Orlíku, ale když se s ním Tomáš M. vynořil ze tmy, úžasem jsme jen vydechli. Takovou nádheru ještě nikdo z nás neviděl. Zejména do detailu propracovaná postava sedícího potápěče s "dvojčátkem", hloubkoměrem a jinými potápěčskými proprietami vyvolávala výkřiky obdivu. Cukrář (Bulhar) prý dort dělal dva dny. V nás zmizel, po půlhodinovém obdivování, fotografování a filmování, během deseti minut.

✓ Oficiální program završil skoro profesionální ohňostroj připravený a řízený Petrem M., jemuž sekundoval náš Martin. Oba se ve vzniklém dýmu skoro udusili a chvílemi to vypadalo, že Petr podpálil i sám sebe, aby nám udělal radost.

Neoficiální část večera probíhala převážně v kuchyni (venku byla krutá zima), kde se u obložených stolů jásalo, hrálo a zpívalo do ranních hodin. Zábavu ve čtyři hodiny ráno na chvíli přerušil odjezd Vlastíka s Gábinou, kteří museli být v devět hodin v Praze na biřmování. Protože Vlasta nechtěl přijít o sobotní orlické radovánky, vydržel, co nejdéle to šlo. V této chvíli ale už jet musel. Všichni jsme ho litovali, protože kuchyň byla ještě plná a zábava v plném proudu.

A neděle - jako vždy. Zbylé lahůdky z předešlých dvou dnů, vyrovnání účtů, úklid a postupný odjezd. Ve čtyři hodiny odpoledne vyšlo slunce.

PS: Originální pletovou masku užívá Martina Háčiková. Večer si natírá obličej zubní pastou. Zda tato mladistvá pleti pomáhá, není známo.

ASOCIACE VÍCEÚČELOVÝCH ZO TECHNICKÝCH SPORTŮ A ČINNOSTÍ
ZO PŘI DP METRO

POZVÁNKA
na jubilejní 30. ORLÍK, který se koná na obvyklém
místě

ve dnech 12. - 14. 6. 1998.

Těšíme na na Tvoji účast.

Vzhledem k slavnostnímu rázu tohoto setkání, je pozvánka určena pouze členům klubu a jejich rodinným příslušníkům. Návštěvníky rádi uvítáme na podzimním Orlíku.

POTÁPĚČSKÉ LÉTO

31. 7. - 9. 8. Pietra Ligure, Itálie

**Mirek - Eva - Petr - Martin, Jaromír - Eva - Hanka,
Michal - Marcela**

Ligurie se táhne v délce okolo třiset kilometrů ve tvaru srpu podél Janovského zálivu. Tvoří ji čtyři provincie (Genova, Imperia, La Spezia a Savona). Nad poměrně úzkým pobřežním pásem se táhnou hory a pahorky tvořící Regione Liguria - spojnici mezi Alpami a Apeninami. Ligurie je třetí nejhustěji osídlenou oblastí a nejlesnatějším krajem Itálie. Pobřeží je převážně skalnaté, ale zbytek území pokrývá křovinatý les. Do západní části (Riviera di Ponente, provincie Imperia a Savona) přijíždějí za koupáním ročně tisíce turistů. Je zde mimořádně teplé podnebí, ale díky svěžímu mořskému vánku jsou letní teploty snesitelné (průměrně 24 °C). Sníh zde padá jednou ročně a průměrná zimní teplota klesne na pobřeží zřídka pod 10 °C. Až do roku 1860 patřila k tomuto území i část francouzské Riviéry (od Mentonu po Nice). (Baedeker)

Když v roce 1994 zorganizoval Tomáš K. dovolenou ve spacím autobusu a tuto oblast jsme společně s dalšími členy klubu od Janova po Nice projeli, naše rodina se do ní zamilovala. Marně jsme se však o dva roky později pokoušeli přemluvit ostatní potápěče, aby s námi do Ligurie jeli. Proto objevovali potápěčské možnosti Italské Rivieri Mirek, Petr a Martin sami a byli jimi nadšeni. Potápění pouze se základním vybavením jim však přestalo vyhovovat ve chvíli, kdy se podívali i do moře v Monaku. Chtělo to přijet znovu a ponořit se s bombami. Naštěstí klub omladil a na rozdíl od starého kádru nejsou "mladíci" tak pohodlní. Michal, který vyzkoušel Jaderské moře v Terstském zálivu a byl jeho viditelností poněkud znechucen, zatoužil po poznání nových krajin a od podzimního Orlíku bylo rozhodnuto, že se v létě 1998 jede do Ligurie a tentokrát s vybavením.

Dost dlouho to vypadalo, že s námi pojede Vlasta s rodinou, a proto byly vykalkulovány náklady na společnou cestu Jaromírovým autem. Vlasta však na jaře od plánované dovolené zcela nečekaně upustil, a proto jel Jaromír s rodinou sám a občas Vlastika proklínal. A to si nemohl zase tak moc stěžovat, protože jsme si ubytování zajistili přímo u majitele rezidence Holiday, kde jsme bydleli v roce 1996. Kdybychom byli bývali použili služeb české cestovní kanceláře, platili bychom dvojnásobně. Michalova slečna - Marcela má navíc v Itálii tetu, která se telefonicky s Holiday spojila a dohodla rezervaci napevno. Tím jsme měli své jisté a mohli 31. 7. v 7⁰⁰ vyjet na cestu.

Při odjezdu to vypadalo, že bude pršet a teplota nepřesáhne v Čechách oblíbených 16 °C, ale sotva jsme zdolali Rakousko a Brennerský průsmyk, uvítalo nás slunce. U Lago di Garda, úžasného ledovcového jezera jsme se mohli poprvé vykoupat a bylo to moc příjemné. Zbytek pátku 31. 7. jsme prožili v autech a první noc strávili na parkovišti v oblastním městě Imperia. Tím se náš malý kolektiv utužil a nic nás pak nemohlo překvapit. V sobotu dopoledne jsme se přemístili do rezidence Holiday v městečku Pietra Ligure, zabydleli se a

zaplavali si na pláži Evropa, která k rezidenci patří. S Michalem a Marcelou měl jet původně jejich přítel se slečnou, který však týden před odjezdem dovolenou odřekl, a proto bydleli Jaromír s rodinou a Michal s Marcelou v jednom dvoupokojovém apartmánu.

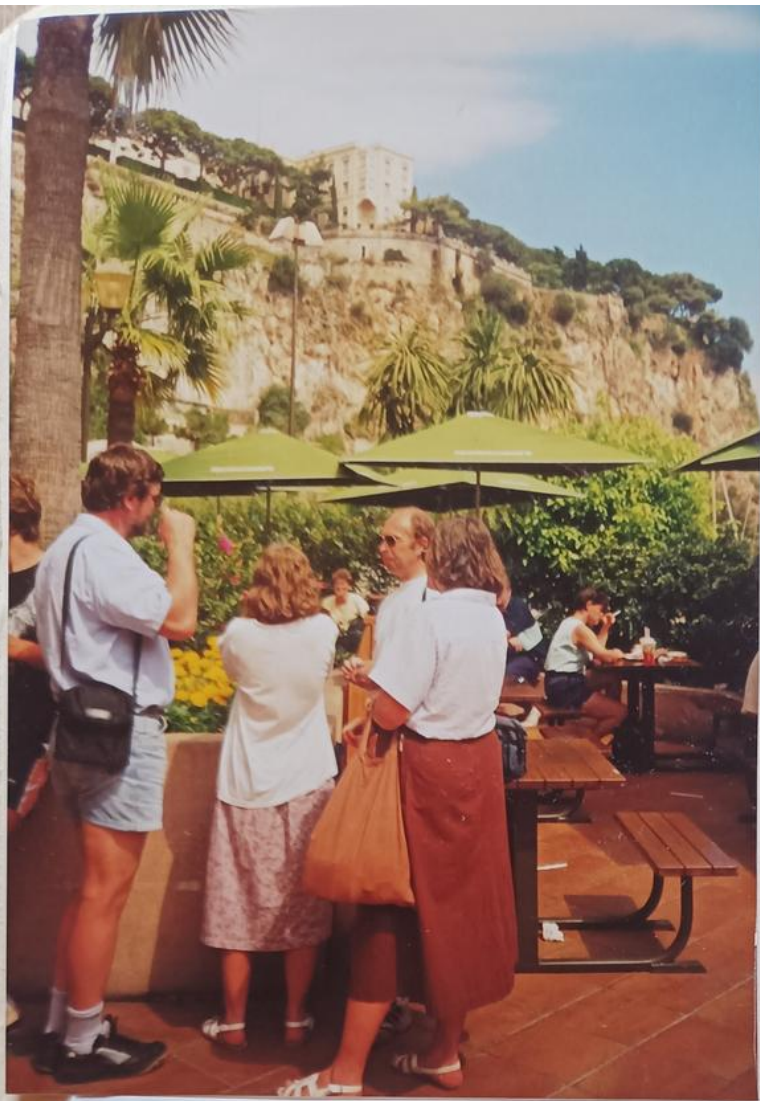

Celou neděli jsme se koupali a slunili v lokalitě, kterou naše rodina objevila při pobytu v roce 1996 a těšili se na další příjemný den u moře. V pondělí nás ale překvapil déšť přicházející od moře, takže jsme moc paty z apartmánu nevytáhli a když - byli jsme mokří do poslední nitky..

Již od prvního dne pobytu si všichni oblíbili posezení v zmrzlinovém baru La Palma, který patří Italovi a jeho paní - původem z Moravy. Neopomněli jsme tam zajít žádného večera. Také v pondělí jsme tam zašli a příliš jí nevěřili, když nám tvrdila, že podle toho, jak se jí motá hlava, bude další den hezky. Zvolili jsme proto v úterý zvolili výlet do Monaka, kde jsme prozatím měli vždy pěkné počasí.

V knížectví Monako bylo nejen pěkně - bylo tam nádherně.

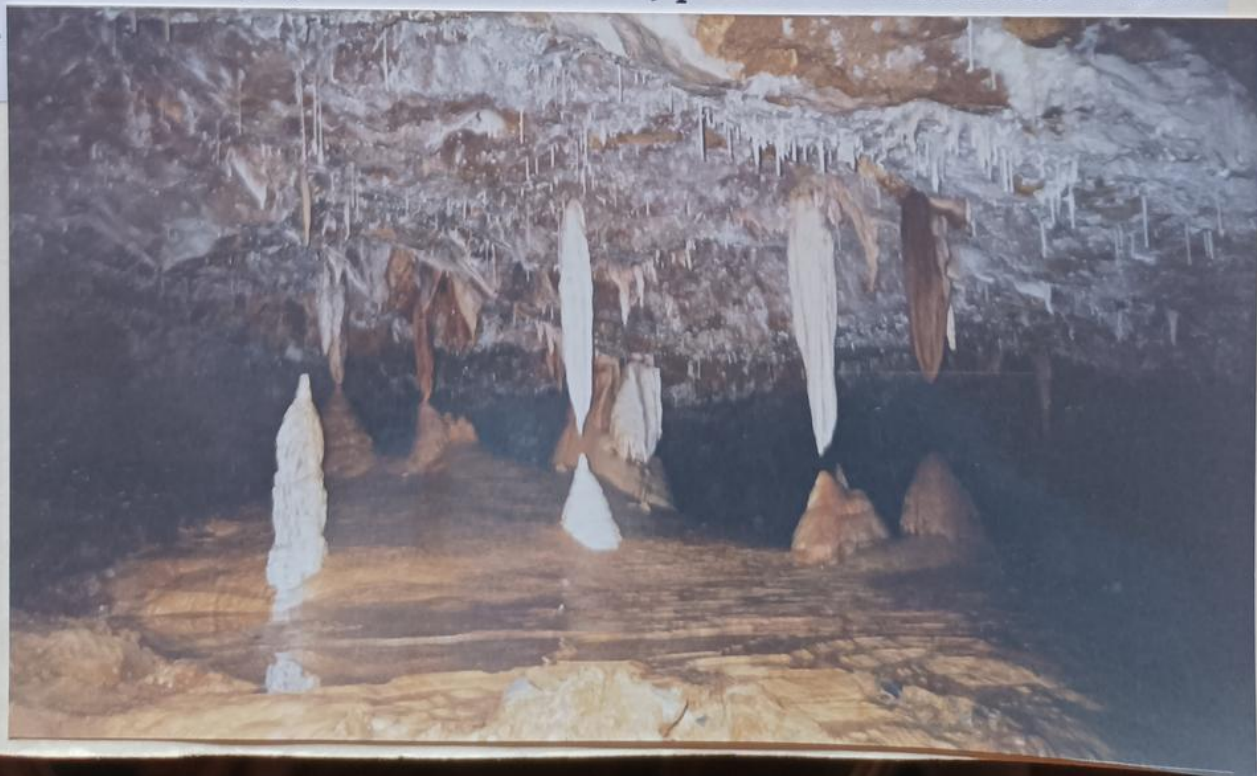
Prošli jsme čtvrť Fonvieille i knížecí hrad ve Starém městě (Rocher), katedrálu i Oceánografické muzeum a fotili a filmovali jako správní turisté. Večer v 19³⁰ došlo na plánovaný ponor a kdo se ho zúčastnil (Petr ne), nelitoval. Michal dokázal během pár minut zmizet v hloubce 40 m a ačkoli si vysloužil výtky Mírka a Jaromíra, že neprovedl dekompresi, byl na svůj čin hrdý. Z monackého moře byly našimi potápěči vyloveny červené hvězdice i fialové ježovky, ulity s raky poustevníčky i plechovka českého piva. Na takovýto ponor se nezapomíná.

Od středy jsme pak v Itálii vyhledávali vhodné lokality k ponoru a několik jsme jich také poblíž městečka Noli našli (Cap de Noli). Mezitím jsme se hojně občerstvovali, váleli se po slunci a v moři, chodili na zmrzlinu, pili bílé nebo červené víno a vůbec - bylo tam krásně. Vzniklo mnoho fotografií i videozáznam a poslední den došlo i na návštěvu místních krápníkových jeskyní, kde byla standartní teplota 16°C , čímž jsme se připravili na návrat do Čech.

Totožná a místy ještě nižší teplota nás přivítala o půlnoci 9. 8. po překročení českých hranic a, i když jsme to trochu čekali, poněkud nás zaskočila. U moře bylo líp.

11. - 17. 8. Strmilov, Jižní Čechy

**Petr E. - Iveta - Míša + neteře Lucka a Dana, Jakub - David S.,
Mirek - Eva - Petr - Martin**

**a jednodenní návštěvy: Martin J., Standa E., Michal + Marcela,
Tomáš K. + Helenka**

Strmilov (okr. Jindřichův Hradec) je veřejné tábořiště a kemp u rekreačního rybníka Komorník (56ha) asi 20 km východně od Jindřichova Hradce. Leží v Javořické vrchovině, což je území s členitým lesnatým reliéfem, s četnými rybníky a skupiny balvanů na vrcholech a hřebetech v jižní části Českomoravské vrchoviny. Javořická vrchovina je rozdělena na dvě části - Jihlavské vrchy se skupinou Javořice (837 m), což je nejvyšší vrchol Českomoravské vrchoviny a Novobystřická vrchovina, která zaujímá jihozápadní část území s vrcholem Vysoký kámen (738m). Ve východní část probíhá Rudolecký průlom. Kemp ve Strmilově má rozlohu 21 hektarů, je chráněn lesem a otevřen k jihu. Za dob socialismu patřil do kategorie "A", což znamená, že je vybaven WC, sprchami, krytými umývárny, kioskem s občerstvením, novinovým stánkem, půjčovnou loděk a v noci je osvětlen. Kromě toho, že teplá voda teče ze sprch pouze po vhození Kč 5,- se v kempu od dob, kdy nám vládl bolševik, nic nezměnilo.

Do jižních Čech jsme jezdili po roce 1990, když už jsme přestali jezdit do NDR a nebyli ještě dostatečně solventní na zahraniční cesty. Vždy se nám tady líbilo, protože tato oblast patří k nejkrásnějším místům nejen jižních, ale i celých Čech a navíc byla v okolí spousta zatopených lomů, kde se dalo potápět.

Jakub s Davidem a Petr s rozšířenou rodinou přijeli na místo již v neděli. Kromě toho, že se Jakub důvěrně seznámil s místním skotem, což se nepodařilo zdokumentovat, se všichni ostatní stačili úspěšně spálit na slunci při hraní karet. K potápění neměli vybavení, neboť s bombami za nimi přijela až naše rodina v úterý večer.

Navnadění líčením "staříků" těšili se mládenci na potápění na Babí hoře poblíž obce Horní Bolíkov, kde bývaly tři zatopené lomy. Těšínská jablíčka ale bývají kyselá. Když jsme na Babí horu poctivě vysupěli, neboť jsme pro vjezd do lesa neměli povolení a obávali se pokuty, kterou kdysi platil Martin i Vlasta, zjistili jsme, že idyla je pryč. Lomy byly vráceny původnímu majiteli, který obnovil těžbu! Nepropadli jsme však panice a odjeli na jeden z horších bývalých lomů na mrákotínskou žulu k Třešti. Silnice k lomu vedla kolem hradu Roštejn, takže jsme vesele zavzpomínali na pěší výlet na hrad, který jsme absolvovali v roce 1993 pod vedením Tomáše K., jenž si tím od Evy Bicanové, která neunesla tempo a terén, kterým jsme se pohybovali, vysloužil přídomek "Hovado zhovadilý". Vybrané místo se ale ukázalo, že není k ponoru příliš ideální. Voda byla dost špinavá a na březích množství lidí. Ve chvíli, kdy se členové klubu navlékli do neoprénů, stali se pro přítomné senzací. Okolo se shromáždily houfy venkovských čumilů, kteří si prohlíželi vybavení, okukovali bomby a potápěče provázeli až k vodní hladině.

Ve čtvrtek se ochladilo a my od rána očekávali příjezd Fóti. Odpoledne bylo přeháňkové, zima se vkrádala do těl a Fótta nepřijížděl. Všichni jsme se proto museli jsme se zahřívat nějakými drinky, takže nám den utekl jako voda. Fótta dorazil až večer, sebou přivezl elektrický rožeň a přívalové deště. Déšť si naštěstí při odjezdu vzal sebou, ale rožeň zůstal, neboť Petr E. sliboval na pátek pečená kuřata.

V pátek přijel Michal s Marcelou a společně jsme vyrazili do Telče, který svým historickým jádrem s řadou gotických, renesančních a barokních měšťanských domů stojí vždy za prohlídku. Potkali jsme tam Helenku, která si vyjela na výlet, zatímco Tomáš v Albeři hrál volejbal a Michal s Jakubem neopomněli zdolat zámeckou věž, aby vyzkoušeli, jak jim tam chodí mobily. K večeru pak přijel Martin, který nás sice hned v úvodu upozornil, že přijel jen na noc, protože by jinak Jitka umřela o víkendu hlady, ale pak se zdatně spolu s námi do nočních hodin radostně občerstvoval italským vínem. Atmosféru večera podbarvovalo několikahodinové vrčení elektrického rožně a pozdější konzumace upečeného kuru domácího. Jakýsi nervózní moravský "ogar" se nás pokoušel upozornit na noční klid v kempu, ale byl Jakubem maskovaným za strmilovského vodníka rázně umlčen.

Martin i Michal s Marcelou ráno odjeli a Jakub si na odpoledne zamluvil hodinu tenisu ve Strmilově, aby odvedl Davidovi včerejší porážku. Byli jsme rozhodnutí objet všechny zatopené lomy, které jsme měli zakreslené v mapě, ale předtím jsme ještě jeli vyhledat na Albeř Tomáše a Helenku, abychom se ujistili, že za námi v neděli přijedou do Strmilova. Na Albeři je areál patřící Karlově Univerzitě.

Vybraní bývalí studenti sem touto dobou jezdí každoročně na přebory ve volejbalu. Tomáše jsme kontaktovali a odjeli na hrad Landštejn, neboť jsme doufali, že se ve stejnojmenné vodní nádrži budeme potápět.

Landštejn jsou zříceniny mohutného hradu 10 km východně od Nové Bystřice. Jádrem tvoří románský hrad ze začátku 13. století. Hrad zpustl po požáru (zapálen bleskem) v roce 1771.

Hrad jsme úspěšně dobyli, i když vylézt na ochoz hradní věže bylo vysilující, ale ukázalo se, že je vodní nádrž určená k zásobování pitnou vodou celého Dačicka, takže nám odolala. Následovala smutná cesta po bývalých lomech, při které jsme zjistili, že pro potápěče tato oblast ztratila smysl. Ve všech lomech byla obnovena těžba.

Jak přislíbili, přijeli v neděli po poledni Tomáš s Helenkou a přestože byli unavení, absolvovali s námi plavbu na lodičkách a vydrželi až do nočních hodin u ohně. Rozhodli se spát venku, ale toho asi litovali, to když se okolo druhé hodiny noční Petr E. rozhodl, že se bude potápět v rybníku, navlékl se do neoprénu, vybavil hloubkoměrem a harpunou a dobré dvě hodiny zpíval v rákosí "Zčista jasna v noze křeč, já jsem prostě potápěč..."

V pondělí už jsme jenom balili (Jakub "nutně" musel odjet hned ráno) a vydali se na cestu domů.

18. SRPNA – VŠETICE MARTIN MÁ NAROZENINY A PIÁNO.

Jedině hudební nástroj může potěšit kamaráda, který má vše, co si může přát, televize ho nebaví a číst už nemůže, protože by si musel nechat napřed napsat brýle. Martin dostal (i přes svůj odpor) piáno a to zapadlo do „domečku“ jakoby tam bylo odjakživa.

11.-13.9.

31. ORLÍK

Michal+Endy, Jakub, Petr E., Fandy, Mirek-Eva-Petr-
-Martin, Martina+Jana, Tomáš K., Marty-Lukáš,
Vlasta, Jarda, Petr M.-Venda, Feda, Tomáš M.-Tereška,
Jirka-Katka, Jaromír-Katka-Hanka+1 kamarádka+
Aramis, Jiřína-Lada, Ivan (6 hodin v sobotu)

Podzimní Orlík se vyznačoval kromě neutuchajícího deště ještě jednou zvláštností – kromě obyčejných ponorů bylo totiž potápěno auto.

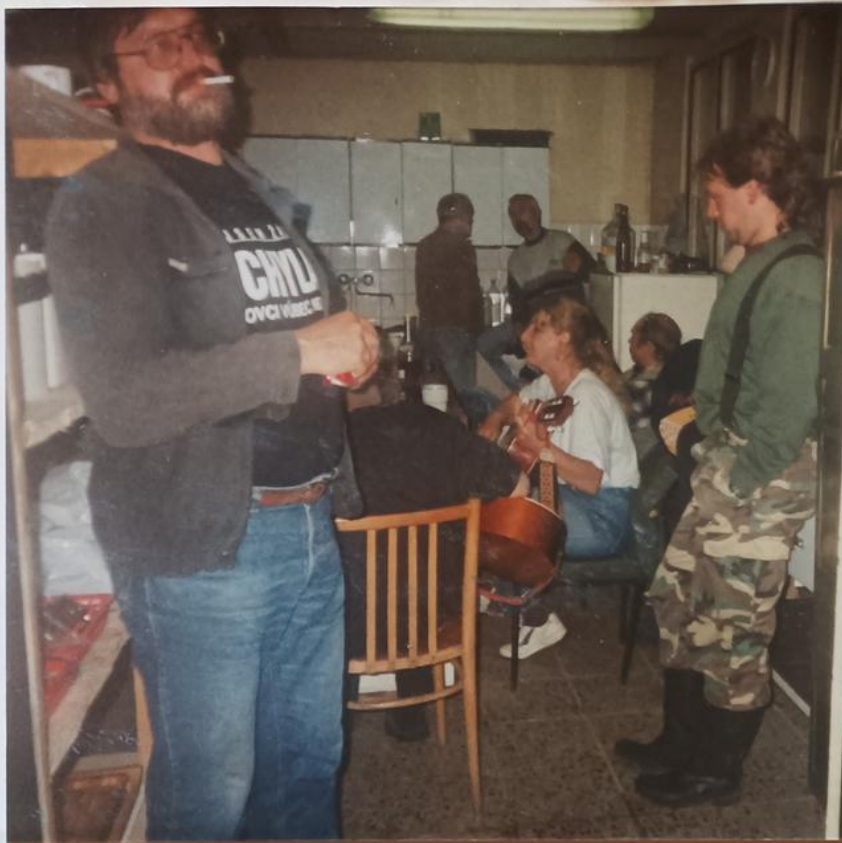
LADA 1500, věnovaná Fandymu jedním z kolegů z T-Boyz na náhradní díly, stála dlouho na parkovišti jako vrak. Dost dlouho na to, aby vznikl nápad – patřičně vyčištěné a motoru zbavené vozidlo poslouží našemu klubu na dně Orlické přehrady. Jakubův kamarád Radovan Fila, zvaný Filoun, přitáhl vysloužilce ve čtvrtek odpoledne svým Mitsubishi Payero s vlekem na auta a hned poté, co jsme se všichni na Orlíku sešli, zhruba v 18,30 hod. začala demontáž motoru. První řez flexou zahájil Sysel, ale potom většinu prací provedl Petr E. za odborného dozoru všech přítomných. Táborem zněl řev elektrického nástroje až do nočních hodin a v pátek hned brzy dopoledne práce pokračovaly. Když byly základní práce hotovy, odvezl se motor a převodovka na vrakoviště poblíž Milína a auto se přetáhlo na laně do ústí zátoky, na začátek staré, pod vodou končící, silnice. Žigulův pohřeb se konal v podvečerních hodinách za vydatného deště a přítomnosti většiny členů klubu. Organizaci si vzal na starost Tomáš K.

Dvě kanoe obsazené mladými a zdatnými členy klubu či jeho sympatizanty byly v zátocě připoutány lany k autu a připravily se na startovní čáru. Na auto byly připevněny barely pro jeho odlehčení, auto se roztlačilo a vydalo se na svou poslední cestu. Tomáš vypočítal, že se auto udrží na hladině 3 minuty, ve kterých budou muset osádky kánoí „makat“, aby se auto dostalo co nejdále od břehu. Na hladině LADA plavala 3,5 minuty, ale potah, přestože osádky kánoí pádlovaly jako divé, ji dokázal posunout jen asi o 100 metrů. Potom se lano z předku vozu sesmeklo, a i když tahací pádlovali ze všech sil, až se okolo lodí tvořily víry, auto rychle klesalo ke dnu. Nakonec udělalo kotrmelec a přistálo na střeše asi 4 metry pod hladinou. V té chvíli se už nedalo nic dělat. Děšť sílil a byl čas k návratu do tábora. Olejová skvrna, která se na hladině i přes pečlivé vystříkání auta, vytvořila, naštěstí do rána zmizela. Večer jsme se, k nelibosti Tomáše M., který přitom vařil sobotní oběd a kterému jsme se všichni pletli, z kuchyně nehnuli. Zima byla vlezlá, pršelo a alkoholu byl dostatek. Přijel i Jarda Crkal, který patří spíše k nepravidelným účastníkům Orlických setkání a obohatil zábavu svými moudrými slovy. Za veselého zpěvu jsme vydrželi do ranních hodin a ještě poté dlouho poslouchali četbu z knihy „Červené uši“, kterou přednášel Jiří Mařík.

Kulovkům se tentokrát
„postavil čelem“ Jakub.

V sobotu se několik dvojic potápěčů pokoušelo auto ještě kousek odplavit, aby nebylo tak blízko břehu, ale byly neúspěšné, neboť nedostatek barelů způsobil, že se vysloužilce nepodařilo nadlehčit natolik, aby se s ním dalo manipulovat. Počasí také sportovním výkonů ve vodě absolutně nepřálo – celý den i noc nepřetržitě lilo jako z konve a teplota vzduchu se pohybovala okolo 15 °C a méně.

K večeru odjel Tomáš K., kterého doma čekala hromada práce a Helenčini příbuzní z Brazílie. Jakkoli by se zdálo, že bude večer bez hudby nudný, nebylo tomu tak, neboť nám Jakub, který ještě ve 20 hodin vypadal, že vypitá piva „nevydejchá“ a usne, nebo se zhrouť, připravil „one man show“ a dobré dvě hodiny bavil přítomné líčením svých zážitků z veřejného domu. Svým projevem se blížil lidovým vypravěčům – zesnulý herec Vladimír Menšík by z něj měl radost a všechny nás zahltil tokem slov natolik, že když si náhodou mezi vyprávěním odskočil, zavládlo v kuchyni absolutní ticho a nikdo ani nešpitl. „Mladíci“ ovšem svou spotřebu alkoholu poněkud přetáhli, takže Michal odložil večeri –špageti – z okénka chatky a jeho bratr si ustlal v kuchyni pod pracovním stolem. V souvislosti s mrháním jídlem se nechal slyšet Tomáš M., že bude vařit jen pro V. I. P., tedy jen pro věkově starší členy, jejichž tělesné schránky alkoholu tolik nesnesou a proto pijí s rozvahou.

Další ráno sice nepršelo, ale byla zima jak v listopadu. O posunutí auta se pokusila další parta, ale hnulo se jen o pár metrů, když se předtím otočilo kolem své osy, a tak nakonec zůstalo tam, kde se ponořilo. (Zásluhu na tom, že dnes je 9 metrů pod hladinou mají Jarda Bican, Petr E. a Sysel s Martinem, kteří poté, co se dočetli v novinách, že se odpouští přehrada a hladina klesá, posbírali objemné barely a 10. 10. dílo dokončili.)

V 18 hodin byl tábor uklizený a nad zátokou se škodolibě objevilo slunce. Kde jsi bylo celé tři dny?

Září 98

Na přání „mladíků“ se po mnoha letech vypravila
dvě auta plná potápěčů ke káňdu mezi jezery Helena
a Kateřina u východní čisti Německa. Kromě
pěkných potápěčských zážitků si „mladíci“ odvezli
i nezapomenutelné vzpomínky na Jakubovo invalidní
Toludo, které při nůratu „píchlo“. Jakub je opatřil
převozní montáží pneumatikou, která se v Drážďanech
ukázala být naprosto nevhodnou. Když omylem
ujel Jakub na koleje, nemohl se s dráhy vychýlit a
málem dojel až do voronky.

★ 10. ŘÍJNA – VŠETICE ★

HELENKA MÁ VÝZNAMNÉ JUBILEUM

Věnovat dárek k narozeninám, které dle slov oslavenkyně, posouvají člověka do třetí čtvrtiny života, je úkol obtížný. Dárek nesmí být otrelý, urážející, ale mělo by to být naopak něco hodnotného, aby si to oslavenec pamatoval.. Dárky pro Jitku a Tomáše, kteří měli současně nevýznamné čtyřicet a něco cátiny, se vybíraly podstatně snáze. Dlouho se zdálo, že se nám pro Helenku nic nepodaří vymyslet a připravené drobnosti budou vše, co jí v její významný den předáme. Až najednou povídá Jaromír: „Mám sochu.“ Věta sjela jak blesk z čistého nebe a měli jsme dárek. To bylo to pravé, co si Helenka zaslouží a co určitě od nás nečeká! Půvabná postava asi šestileté cvičenky s obručí (ta ovšem už kdesi zmizela v propadlišti dějin) , jejíž vznik byl pamětníci odhadnut zhruba na rok 1935, byla odborně zrenovována, opatřena dedikací a když jsme se všichni „v domečku“ u Ježků sešli, slavnostně Helence předána. Domnívám se, že jí způsobila kromě šoku i určitou radost. Takové kamarády, aby pohledal.

JITKA JEŽKOVÁ

Všetice

1 LITR MLÉKA

MÁM DNES HROZNOU ŽÍZEŇ !
KDYBYCH SE NÁHODOU ZTRATIL
A ZAPOMNĚL CESTU DOMŮ,
POŠLETE MĚ, PROSÍM, LASKAVĚ
NA TUTO ADRESU :

TOMÁŠ KEMMLER
.....
Ke Kateřinkám 1407.....
.....P.....-.....11.....O.P.A.T.O.V

PROSÍM O SLUŠNÉ ZACHÁZENÍ

GENIUS

GENIUS

GENIUS

Jakub, Michal, Petr E.
Fandy, Mirek - Eva - Martin

23.12.98

Vánoční ponor 1998

Akce se pořádala opět po šesti letech, jak jinak než na čtrnácti přední mladíků. Protože tříměsíční jsou nyní skoro nedobytné (musíš dát porození), vyrazili jsme na Orlik. Počasí náhodou docela přálo, protože vzduch byl +2°C a svítilo slunce víc než na podzimním Orliku.

Jakub se rozhodl, pro velký úspěch, zopakovat „píchnutí pneu“ a svůj cíl to ještě před odbočkou k přehradě.

Když jsme konečně dorazili do tábora, bylo už po 14. hodině. 2 lisa se přinesla třímetrová borovna a

ozdobila svítilnu zářnicemi, pro které
Petr „Mac Gyver“ Eliáš vytvořil voděvzdornou
baterii. Po chvilce divadélka na břehu
(Jakub) a osmělování u rodě (+2°C jako
vzduch) se borovice ukotvila ke stolu a
rozžářila hlubiny. Lze předpokládat, že
ryby z celé přehrady stály před snítím nádkerou,
do té doby než se baterie vybila, v němém úžasu.

Video zadaním
ponor, včetně
scény zmraženého
Michala, na požádání
zapůjčíme.

Novoroční plavání

Novoroční plavání

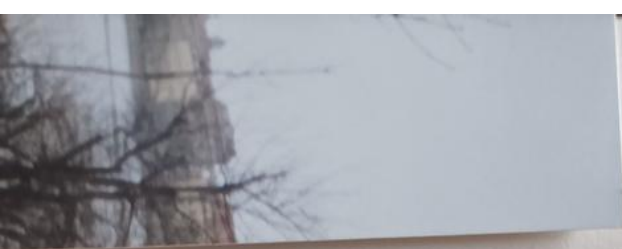
Novoroční plavání

Po bujaré Silvestrovské noci, kterou prožili „mladíci“ (?) a staříci („u jezů“) odděleně, se na střeleckém ostrově sešli opět pohromadě: Elidšovi oba (Petr s Ivetkou a Mišou), Syslovi všichni (do vody šel Mirek a Martin), Jaromír Machytka (i s Viktorou a Vašíčkem) a u cíle ještě Aleš s Martinou.

V prosluněném novoročním odpoledni se zdálo, že je i voda teplejší. Naším čtyřem zástupcům to tak již nepřípadalo, nicméně statické Petr E. s pětiminutovým „handicapem“ zdolači přeje Dittrichova memoriálu. Michal opět zazdril „mraženou dršťkou“.

Oslava 88. narozenin (30. ledna 1999)

file:///A:/Sysel's 88.JPG

124

19.-21. února Rheinsberg Německo

Po roční odmlce se zástupci našeho klubu opět zúčastnili Eistaunchen, které pořádá každoročně rheinsbergský Tauchenclub (TC) Nehmitzsee, jinak naši staří známí Jürgen, Horst, Gert, Frank a další.

Do Německa vyrazili Mirek a Petr Syslovi a Michal; který se zjevně zamiloval do zimních ponorů.

Do vody šli Mirek a Michal, opili se Petr a Michal, prasetem se přejedli Mirek, Michal a Petr.

S bolestí v srdci oznamujeme, že dne 27. května 1999
zemřela po těžké nemoci ve věku nedožitých 48 let
paní

Blanka Vondráková

Dle svého posledního přání byla v tichosti zpopelněna.

Jirka a Markéta
manžel a dcera

Marie
maminka

Václav, Jirka, Zdeněk
bratři s rodinami

Odesílatel:

František Chroust [chroust@nova-tv.cz]

Odesláno:

8. června 1999 14:30

Komu:

Sykorovae@metro.dp-praha.cz

Předmět:

Re:

> Frantoušku, jestli to ještě nevíš, 27. 5. zemřela Blanka Vondráková. Za
klub
> jsme odeslali kondolenci. E.

Ahoj Evo,

nevěděl jsem to. K poště jsem se dostal teprve až dnes. Už ta zubatá začíná
brousit v našich řadách, bohužel.

12. června 1999

ZKOUŠKY

Po dubnových písemných testech došlo na praktickou ukázkou dovednosti našich adeptů potápění.

Od rána lilo jako z konve (jak jinak, když se v tomto termínu každoročně koná Orlík), ale čím více jsme se blížili k přehradě, tím déšť řidnul.

Zkoušky se konaly v lokalitě Velký Vír, prakticky na opačném konci přehradní nádrže Orlík. Na místo jsme dojeli před polednem a namířili si to rovnou na pláž. Instruktor Daniel Hutňan má pravděpodobně ve zdejším chatovém rekreačním středisku letitý freundschaft, protože nám správce ochotně odemkl závoru a my mohli zaparkovat sotva 20 metrů od vody. Pobřeží je zde písčité, mírně se svažující, připomínající italské Bibione. Asi to tak zde v létě i vypadá. Teď ale, když jsme se na písek vhrnuli, na břehu poposedávali jen dva notně zmrzlí a promočení rybáři.

Naši „mladíci“ byli rázně rozděleni do čtyř dvojic a jako první zmizeli pod hladinou Jakub s Fandym. Voda byla krutě studená, vzduch zdárně připomínal listopad. Bratři Eliášové byli v pořadí druhí a oproti první dvojici byli daleko rychleji venku. Asi bylo chladno i instruktorovi, neboť třetí dvojice: Machy a Martin byla ještě rychlejší. Poslední šli Aleš a Petr. Aleš po vynoření zaujal přítomné mongolským obličejem, neboť si nevyrovnal tlak v brýlích. Otok brzy splasknul. Obdarovali jsme promrzlého instruktora dvěma panáky a přemístili se do restaurace. Obsluhující dívka sice měla přitažlivé poprsí (které skryla do tlustého pulóvru ve chvíli, kdy si uvědomila pořouchlé obličej našich potápěčů), ale práce ji evidentně netěšila. Kromě toho, že Jaromírovi 2x přinesla něco jiného, tatarskou omáčku nosila až ve chvíli, kdy jsme dojíдали, nám ještě stihla vynadat, za to že si stěžujeme a nedovedeme si představit, jaká to je honička udělat 12 jídel.

Ještě, že Daniel začal podepisovat potápěčské průkazy. Tím se znechucenost restaurací změnila v radost ze zdárného dokončení kurzu. Všichni prošli, i když někteří (Jakub, Michal a Martin) s výstrahou, neboť se instruktor zcela oprávněně domníval, že „příliš machrují“.

Slavnostního výřadu na Orlíku se tedy zúčastní: bratři Eliášové, bratři Sýkorové, Petr M., Fandy, Jakub a Aleš. Od tohoto dne máme skoro všechny členy se zkouškami.

František Chroust

Od: Matthias Schneider <MaSchneider@t-online.de>
Komu: Frantizek Choust <Chroust@Nova-TV.cz>
Odesláno: 13. června 1999 21:48
Předmět: Tauchertreffen am Orlike

Ahoi, ich möchte 4 Tauchersportler aus Rheinsberg zum 19. Juni 1999 anmelden.
Wir fahren am Freitag um 17.00 Uhr aus Rheinsberg ab. Nach kurzer Rast wollen
Gerald Busch und Sohn sowie Matthias Schneider und Sohn den Orlike erreichen.
Da wir ohne Campingzelt anreisen würden wir uns über eine Übernachtung im Bungalow
oder in etwas Ähnlichem freuen.

Viele Grüße aus Rheinsberg vom TCN
- Matthias -

18. - 20. 6. 1999

32. ORLÍK

Jaromír – Katka – Hanka – Aramis, **Michal** – Endy, **Petr E.** – Iveta, **Franta**,
Aleš, **Martin J.** – Jitka, **Jakub**, **Tomáš K.** (do sobotního poledne), **Petr M.** –
Katka – Vašek – Viktorka, **Tomáš M.** – Tereзка, **Mirek** – Eva – **Petr** – **Martin**,
Vlasta – Gábina – Katka (obě do sobotního poledne), **Martina**, **Ivan** (od
soboty večer)

Hosté tuzemsko: Fóta, Jana (od Martiny), Jiřinka (od Petra S.), Lucka (od
Bicanů), Standa-Petr-Lucka (od Vlasty), Láďa Veselý, Ota (motorkář od
Jakuba, od soboty), Karlíček (od Jakuba, od soboty dopoledne), Martin
Chroust s dívkou Romanou (v sobotu odpoledne)

Hosté zahraničí: Gerald Bush se synem a Matthias Schneider se synem

Jarního Orlíku se statisticky vždy zúčastní více lidí. Možná proto, že každý očekává krásné počasí. Po několika posledních popršených Orlicích jsme se pokusili posunout termín více k astronomickému létu a, jak jsme doufali, také k teplu. První polovina týdne před odjezdem však nasvědčovala tomu, že jsme Orlík nepřechytračili a čeká nás obvyklá listopadová zima.

Stejně jako špatné počasí, stává se již tradicí, že Petrovi nejede v době odjezdu trabant. Zatímco Petr E., Michal a Jakub vyrazili k přehradě již po obědě, Vlasta s dcerami a svými dvěma mladými spolupracovníky a dívkou Luckou se do tábora dostavil v raný podvečer, v Jinonicích se do 17,30 hod. spravovalo. Když se oprava jevila jako dostačující a podle Petra „auto“ mohlo na cesty, naložil do něj Aleše, Martinu a Jiřinku, aby již v Chuchli všichni zjistili, že optimismus nebyl na místě. Bombardování telefonáty z tábora, kde zatím úspěšně proběhlo naražení sudu i jeho částečná konzumace, jsme v 18 hodin přeložili do Laděny obsah trabanta a mladí šli stopovat. Naštěstí dobří lidé ještě žijí, a tak jsme se po 20. hodině všichni sešli na místě.

Mladíci byli ve vodě a tábor hlídal Vlasta, který po našem příjezdu zapráhl své hosty do zabydlování kuchyně. Ve stávající chvíli byla každá ruka dobrá, neboť se do kuchyně kdosi o víkend vloupal, našpinil spoustu nádobí a počmáral zdi lesáckou mastnou křídou. Kromě zdí, jejichž očištění jsme nechali na páteční dopoledne, jsme všechno urychleně uvedli do pořádku a zasedli venku k prvním kalíškům. Propukl obvyklý rumraj – Petr E., Michal a Jakub se vrátili z vody (kladli šňůry s návnadou na ryby), Mirek naopak do

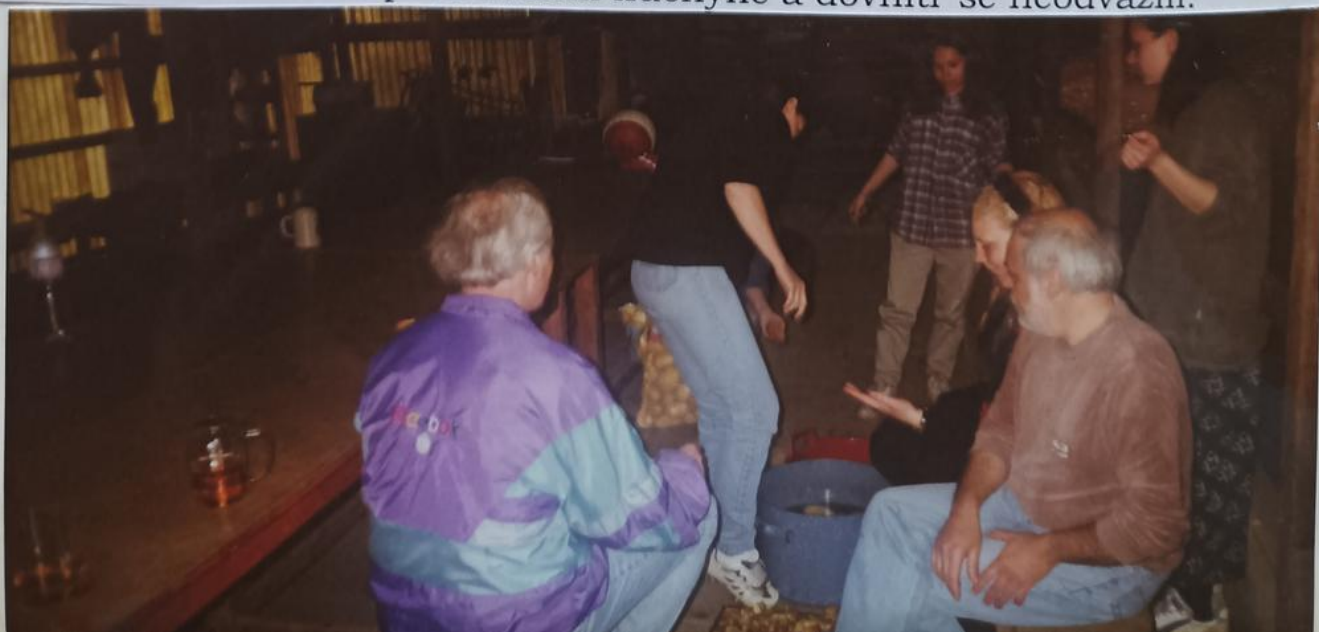

vody odešel, přijel Tomáš K., chopil se kytary a brzy se jídelnou ozývaly naše bujaré hlasy. Večer utekl jako voda. Michal, který je přáteli tajně přezdíván „Dubové čelo“, protože okolo půlnoci pravidelně usne, ať je kdekoli, se vsadil s Luckou z týmu Vlastových hostů, že vydrží vzhůru déle než ona. Zpíval, tančil a křepčil tak dlouho, dokud alkoholem zmoženou Lucii její kamarádi neodnesli do stanu a nepřišli oficiálně oznámit, že spí. O pět minut později nezůstal Michal nic dlužen své přezdívce a s chutí usnul na lavici. Noc byla poměrně teplá, a my ji využili až do kuropění.

Okolo osmé hodiny ranní jsme v polospánku zaslechli, jak na střechy prudce dopadají dešťové kapky, ale když jsme vstali už nepršelo. Den byl navzdory nepříznivé předpovědi polojasný a když vysvitlo slunce, bylo docela teplo. Okolo poledního přijel Martin s Jitkou (tentokrát bez psů). Petr E. a zbytek pracovníků Keli se brzy po probuzení převlékli do neoprénů a šli prozkoumávat, co se chytilo na naličené žížaly. Na šňůře visely jen dvě ryby. Půlmetrový okoun a cosi placatého, s čím si mladíci nevěděli rady. Jakub pak obě ryby praštil paličkou na maso, neboť se prý moc klepaly a uložil je do dřezu před kuchyní.

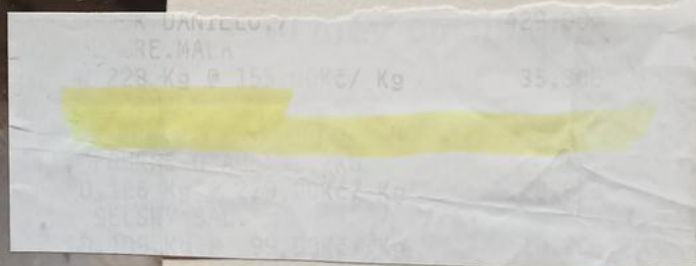
Po třetí hodině se vydala část osazenstva na vycházku do Popelíků, kde ve vší počestnosti poseděla na terase restaurace. Po návratu se musela urychleně zapojit do kuchyňských prací, neboť sotva Tomáš M. s Terezkou přijel, už stál v kuchyni a chystal lahůdky. Tentokrát to byla hovězí polévka, nadívané vepřové maso se zeleninou a bramborem a guláš posypaný směsí anglické slaniny, žampionů a pórků. Po podzimních nesrovnalostech, jak to bude s kouřením v kuchyni, když v ní vládne Tomáš, se letos disciplinovaně shromažďovali kuřáci před dveřmi kuchyně a dovnitř se neodvážili.

Placatá ryba se stala předmětem zkoumání Petra M., který tentokrát přijel s celou rodinou, takže po letech se zase na Orlíku vyměňovaly plenky a chovalo batolátko. Viktorka je naštěstí usměvavá holčička, kterou nějakí potápěči nemohou vyvést z míry. Petr M. prohlásil, že se ryba vyvrhne, aby se poznalo, čím se živí a případně zašle její foto do časopisu pro rybáře.

Petr E. byl ze svého úlovku nadšený a vůbec se většina přítomných netajila tím, že je ulovená rarita vzrušila. Večer, po slavnostním předání Carnet du Plonguer (Průkazů potápěče), šli do vody skoro všichni, někteří pak s nadějí, že by mohli ulovit podobnou rybu. V plném počtu jsme pak seděli v kuchyni a řvali z plných plic - někteří ještě ve chvíli, kdy po 16 hodinách jízdy přijeli z Rheinsbergu Němci. Ti byli uloženi ku spánku a zatímco se do postelí trousili i vytrvalci z nočního veselí, Tomáš M. vstal a postavil se znovu k plotně. Při výrobě šopského salátu demonstroval na různobarevných paprikách Martině semafor a vyžadoval po ní, aby mu po dokončení studií na policejní akademii vycházela vstříc při silničních kontrolách a na křižovatkách.

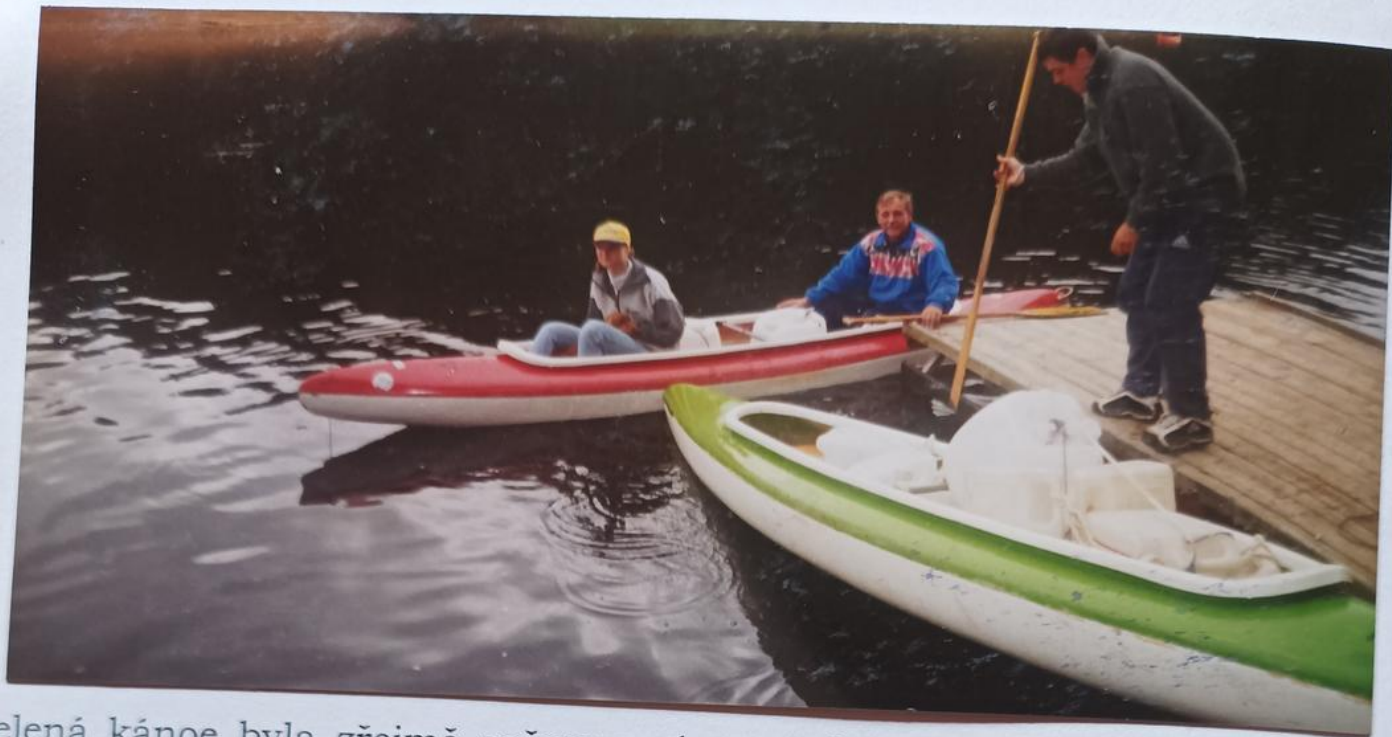
Od sobotního rána se diskutovalo nad placatou rybou, až to před polednem Sysel nevydržel a sám sebe udal, že platýze zakoupil v Tescu a ve čtvrtek osobně na háček zavěsil. K jeho škodolibé radosti mu tvrzení někteří nevěřili a zarytě bránili myšlenku výskytu „orlického placouna“ a to i přesto, že se i Jakub k spoluúčasti doznal. (On to byl, kdo měl platýze koupit, ale když pospíchal, aby už byl na Orlíku, nevyšel mu na nákup čas).

Tomáš K., odjel po obědě za Helenkou do Děčína a Vlastíkovy dcery jely s ním - měly nějaké důležité zástoje v Praze.

Odpoledne bylo věnováno akci „Lada 1999“, tedy přemístění loni šťastně zanořeného vozidla pod molo. Bylo kolem toho mnoho povyku a Jakub se při

přepравě barelů k všeobecnému potěšení, ještě dříve než vůbec vyjel, překlopil s kánoí u mola.

Zelená kánoe byla zřejmě začarovaná, protože pár hodin před tím přivlekl jakýsi jachtař takto překlopenou Jiřinku, která svůj výkon předvedla uprostřed vodní hladiny mimo zátoku.

Jaromír zkušeně řídil přepravu barelů a sedíc na kánoi připomínal s Vlastíkem na háčku postavu z románů Karla Maye. Definitivní ukotvení auta se nezdařilo.

Mezinárodní večer byl vyvedený, směsice jazyků jak v Babylónu. Motorkář Ota, který přijel za Jakubem, sice německy neuměl ani slovo, ale půl večera chrлил na Němce anglický monolog, v němž převažovalo slovo fuck, František sice neochotně, ale přece hovořil již dávno zapomenutou němčinou, a každý z přítomných se snažil využít znalosti svých pěti německých slov. Králem dorozumívání byl Jakub, který se snažil Němce naučit česky zpívat písničku z filmu Ať žijí duchové. Hned první slovo bylo „skřítkové“.

V neděli bylo od rána sluníčko. Ne, že by pálilo jako kamna, ale posezení na něm bylo velmi příjemné. V zátoce zatím byla dokončena akce „Lada 1999“ a konstatováno, že ještě dost práce zbude na podzim. Postupně se nanosily na molo lodě z voliéry (úkol od pana Partla) a pak jsme se začali postupně rozjíždět. Finální skupina Sýkorovi – Eliáš a kamarád Kája odjížděla po půl sedmé.

Od rána dalšího dne začaly týdenní deště, takže jsme na to počasí přece jen vyžráli.

Sýkorová Eva 11367

Odesílatel: Frantisek Chroust [chroust@nova-tv.cz]
Odesláno: 1. července 1999 12:55
Komu: Sýkorová Eva
Předmět: Fw:

Ahoj Evo,
podívej se jak jsem přiměl psát němce jinak než německy. Franta
----- Původní zpráva -----

Od: Matthias Schneider <mailto:MaSchneider@t-online.de>

Komu: Frantisek Choust <mailto:Chroust@Nova-TV.cz>

Odesláno: 30. června 1999 18:18

Dobry'den Franta!

Many thanks for the beautiful photos.

I could the German Letters understand.

When I writing the Letter in czech, think I nobody became the understanding.

The knowledge in Czech is not so good.

Therefore I am writing the few lines in english.

Srdecne'diky!

Mnoho pozdravu' - Matthias

STRMILOV

17. - 25. července

Stáli účastníci: Mirek – Eva – Martin

Petr Mac Gyver Eliáš – Iveta – Míša

Jakub

Víkendoví hosté: David, Jana, Kája (17. – 20. 7.)

Fandy (22. – 25. 7.)

Michal, znovu Kája (23. – 25. 7.)

Hosté průběžní: Fóta (21. nebo 22. 7. odpoledne) – přivezl meloun, vypil kafe a neumyl hrnek – my byli na výletě, takže jsme ho neviděli)

JAK JSME VYBÍRALI MÍSTO DOVOLENÉ

Kam letos jet jsme se rozhodovali už někdy v únoru. Jakub s heslem „dobří holubi se vracejí“ preferoval Strmilov, neboť se mu líbí u stánku s pípou, Mirek by byl rád zkusil potápění na Vranově, neboť tam byl zatím jen „na hubu“ a nám ostatním to bylo jedno.

Vyjeli jsme tedy z Prahy směrem na Vranovskou přehradu a kromě drobné překážky (po bouřce nesjízdná silnice na posledních třech kilometrech zavinila, že jsme navíc najeli kilometrů pětadvacet), jsme na místo dorazili bez problémů. Kemp byl však beznadějně plný, nebo ani ne tak plný, jako spíš nevhodně obsazený. Místa, která se by nám zdála vhodná jsme nenašli. Vtlačit se mezi ostatní táborníky s našimi nepředvídatelnými nápady a hlasovými možnostmi, to by znamenalo koledovat si o malér. Definitivní rozhodnutí odjet hledat jiné místo, padlo ve chvíli, kdy Jakub a Petr zjistili, že nemají signál pro mobil. Vyjeli jsme k místu dalšího kempu v okolí – do Olbramkostela.

Olbramkostel se na dlouhou dobu zapíše do historie. Kemp nestál za nic. Stál u mělkého, žabincem pokrytého rybníčku, takže jsme ho rychle vyeliminovali a vyjeli na další místo. Při výjezdu na znojemskou silnici se ale stalo něco, co zapříčinilo, že jsme dovolenou strávili v Jakubově vytouženém Strmilově. Při čekání na odbočení, zacouval do Syslova fungl nového auta obstarožní žiguli. Jeho majitel, jako by nevěřil, že mu něco v couvání brání, si ještě popojel a nacouval znovu. Výsledkem byly prohnuté a odřené přední dveře na Syslově „Láďovi“, pro svou barvu rodinou důvěrně přezdívaném „taťka Šmoula“, a hodinu a půl trvající vyšetřování znojemské policie. (Což o to, dopravní nehoda byla vyšetřena za pár minut, ale následující hodinu se policisté nadšeně kochali prohlídkou „taťky Šmouly“. LADU s katalyzátorem ještě neviděli. Sysel jim musel ukázat motor, jeden z nich poprosil, zda by si

mohl sednout za volant, druhý se zatím válel po silnici a prohlížel si jak nízko je katalyzátor zavěšený a pro oba se několikrát předváděl imobilizér.) Když jsme konečně byli schopni další jízdy, blížil se večer. Nedaleký kemp byl, jak Jakub zjistil, na nějakém nesmyslném místě za pěti objíždkami, a proto jsme krátce před devátou večerní stanuli na břehu rybníka Komorník.

CO JE NOVÉHO VE STRMILOVĚ

Nic.

Dokonce tak docela nic, že kemp vypadá naprosto stejně jako v dobách těsně po pádu komančů. Poze ve sprchách nastala změna. Jsou tam instalovány přístroje na mince – za pětikorunu se pánové mohou oparit vroucí vodou, dámám teče vlažná. Zlepšil se úklid hajzlíků a ke stánku instalovali obří televizi. Pečivo, stejně jako před lety, je ke koupi jen do půl desáté, potom mají jen chleba a dědek v bývalém PNS stánku má stále Mladou Frontu, nyní Dnes, pod pultem.

JAK JSME SE ZABYDLELI

Vzhledem k tomu, že se rychle šerilo, se dá říci, že jsme stany postavili v rekordním čase. Jakub dokonce tak rychle, že než jsme si my zbylí vybalili tyčky ke stanům, už mířil ke stánku. Nebylo tam ovšem tak vlídno jako v minulých letech. Atmosféru výrazně ovlivnila televize, zejména tím, že na ni většina konzumujících tupě zírala a nás okřikovala, abychom nehlučeli. Druhý den jsme si navozili dřevo a začali pálit „hraniční“ ohně. Kdyby nebyl před vesnicí kopeček, musely by být naše ohně vidět až do Budějovic.

POTÁPĚNÍ

První ponor klasicky zahájil Mac Gyver s Jakubem hned v neděli v noci, kdy v plné výstroji vstoupili do Komorníku, jehož největší hloubka v místě našeho tábora je asi 90 cm.

Protože se tentokrát vezly lahve i benzínový kompresor, předpokládalo se, že se budou za účelem nových podvodních zážitků objíždět okolní lokality a po návratu se lahve znovu naplní.

Kompresor se ale ukázal jako pěkný zmetek. Už při prvním pokusu o naplnění lahví se částečně rozpadl a na zbytek týdne se stal Mac Gyverovou hračkou. Pokaždé, když ho dostupnými prostředky vyspravil a odjel s ním na protější kopec, aby jej použil, znovu se něco zhroutilo. V jedné chvíli se po vozíku, na kterém stál, rozlítly kroužky, pak upadlo cosi naprosto důležitého, scházely součástky i šrouby a tudíž jsme uvítali, když nás Kája vzal do Kamenice nad Lipou, kde má kořeny a tudíž hromadu známých, kteří mohli být při rekonstrukci kompresoru potřební. Bylo to tak a i po Kájově odjezdu, ve středu, mohli Petr s Mirkem spravovat kompresor u kamenických hasičů, kteří byli za lahev fernetu velmi vstřícní.

Co jsme tedy viděli:

lom u Kamenice: romantický, ale bez ryb a plný jakéhosi
šedavého bahýnka,

pískovnu u Jindřichova Hradce: mezi borovými lesíky,
voda nečistá, ryby tam možná byly, ale nám se neukázaly
a lom u Třešti: tam už jsme byli několikrát loni a potápěčskou výstrojí
působili rozruch mezi koupajícími se vesničany.

OCENĚNÍ ZA VYNIKAJÍCÍ VÝKONY

Mac Gyver za:

- ❖ novou technologii výroby skleněných upomínkových předmětů (tavba na harpuně);
- ❖ zápasy v bahně*);
- ❖ skoky plavmo do bahna*).

Jakub za:

- ❖ umělecký přednes písně Guten Morgen (Němci, kteří se postavili se svým karavanem poblíž našich stanů jistě netušili, jak vzdělaný je lid v naší zemi);
- ❖ zápasy v bahně*);
- ❖ ukázněné odchody ku spánku vždy, když ve Strmilově zhasl kostel.

Fandy za:

- ❖ parkování v kempu (postavil svou škodovku ke karavanu již zmiňovaných Němců tak, že ráno nemohli otevřít dveře).

Michal za:

- ❖ zodpovědný trénink v lesích kolem rybníka (po dvou hodinách se vrátil s modrou pusou od borůvek a cizí peněženkou se slušným obnosem);
- ❖ kvalitní výchovu Endyho (v noci ze soboty na neděli sežral polovinu kempu nezajištěné potraviny, notně si ulevil u brány a poctivě pak vyštěkával každého, kdo chtěl do kempu vstoupit. Z tohoto důvodu Michal z kempu nenápadně ujel již brzy po deváté hodině, když Káju za Endyho seřval dědek z vrátnice.

Sysel za:

- ❖ nezměrnou touhu po domově v kteroukoli denní i noční hodinu

*) V pátek v noci Jakub zničil polenem přiloženým na oheň Petrovo již chladnoucí umělecké dílo „drůza se dvěma hrdélky“. Umělce to tak rozjitřilo, že primitiva chvíli honil s rozžhavenou harpunou, ale když se unavil a společně usedli k ohni, zhasl kostel a nevděčný Jakub usnul. Mac nechtěl připustit klidný spánek ničitele svého díla a trochu Jakuba poštouchl tenkým klacíkem, na což brutální Ježek reagoval tím, že Maca přetáhl polenem po hlavě. Tahanice, při níž oba spadli do rákosí u břehu rybníka vyplašila hejno kachen, které se za hlasitého kejhání znechuceně přemístilo na volnou hladinu. Bahno zvířené bojem nepředstavitelně páchlo, Jakub i Petr obalení jím až po uši, páchli také. Zápas dopadl nerozhodně, oba protivníci se ve vodě smířili a nás, kteří jsme stáli na břehu, zasypali bahnitými drny, abychom si „to také užili“. Nejvíc ran naštěstí utrpěl Jakubův stan. Když se konečně vyškrábali na břeh, postrádal Jakub mobil. Všichni jsme ve snaze kamarádovi pomoci prohlíželi za pomoci baterek místo zápasu, ale telefon jsme nenašli a vzdali to. Jediný Martin ještě chvíli propátrával travnatý břeh. Náhle se ze tmy jako torpédo vyřítil Mac Gyver se záměrem zcela jednoznačným – srazit Martina do bažiny. Odrazil se a ve chvíli, kdy už letěl vzduchem, se Martin se sklonil. Po předpisovém parakotoulu se Petr rozmázl znovu v bahně. V téže chvíli našel Jakub svůj mobil ve stanu.

Byla to utěšená dovolená spojená s nezapomenutelnými zážitky.

33. ORLÍK

10. - 12. ZÁŘÍ 1999

Jaromír – Katka – Hanka; Marty – Jitka – Jakub – Lukáš; Mirek – Eva – Petr – Martin; Jirka – Katka; Tomáš M. – Tereзка; Vlasta – Gábina; Petr M. – Katka – Vašek – Viktorka; Fandy; Petr E. – Iveta; Michal; Aleš; Ivánek Hasa na sobotní noc

Enoly

Hosté: Fóťa Eliáš, Kája, Ota, Tereza (od Jakuba), Roman (od Fandyho), Standa – Petr – Katka (od Vlasty), Pavel, Jiřinka (od Petra S.), Martina (od Jirky), Lucie (od Jaromíra), v pátek na ponor budoucí Gábinina příbuzná s přítelem

HRDINOU TOHOTO ORLÍKU JE PO VŠECH STRÁNKÁCH MAC GYVER!

Konečně nám jednou příroda dala poznat pohodu Orlíku v plném slunci. Pamětníci vědí, že takové počasí jsme měli naposledy před 13 lety na jarním (7.) Orlíku a částečně také na jubilejním 10. Orlíku na podzim 1987. Všechny další akce bylo buď polojasno, nebo pršelo (v nejextrémnějších situacích i celou dobu pobytu), a to se raději nerozepisují o mrazivých nocích, kdy jsme v zimních bundách sedávali u kamen v kuchyni. Tentokrát všechny dny svítilo slunce, teplota vzduchu se pohybovala mezi 27 – 29 °C a voda podle meteorologů měla něco kolem 21 °C.

Sotva jsme se ve čtvrtek zabydleli a kompresor začal příst svou monotónní píseň, jali jsme se plnit požadavek držitelů klíčů. Tentokrát to nebyla hrubá manuální práce typu: vynosit lodě, srovnat stoly apod., ale naprostá specialita. Pan Znojemský zastupující ve funkci pana Partla byl při bourání tábora dvakrát bodnut do hlavy sršněm a naším úkolem bylo zničit sršní hnízdo důmyslně ukryté na boku chatky „Ubytovna kuchařky“ pod deskou u střechy. Představa pana Znojemského, že se ve hníždě nachází jen několik zástupců tohoto neobyčejně nepříjemného hmyzu, se už při prvním ohledání terénu ukázala jako zcela naivní.

Teoreticky jsme byli připraveni zmrazit sršně sněhovým hasícím přístrojem a potom polomrtvý hmyz rozdupat. Jelikož už všichni měli nějakou tu zkušenost s likvidací vosích hnízd, nezdálo se, že by sršni měli být problémem. Šli jsme tedy k boudě, aniž bychom tušili, co se bude odehrávat. Jenže: dříve než Sysel začal svou práci s hasícím přístrojem, Michal do boudy plácl, čímž veškeré teorie rozmetal. Sršni se vyrojili ze svého obydlí rychlostí světla a byl jich mrak. Překvapeně jsme couvli a začali se ohlížet po úkrytu. Také Sysel, odhodivší stále stříkající hasičák, prchal ze stráně jako o život, společně s Michalem, jemuž se jeden sršeň zuřivě zabodl do ruky. My ostatní jsme setrvali v uctivé vzdálenosti a hasícího přístroje se chopil Vlastík, který několikrát do místa hnízda stříkl. Bylo to trochu kontraproduktivní konání, jelikož převážná většina sršňů v té době již kroužila okolo táborového osvětlení a výhruzně bzučela. Pro tuto chvíli sršni vyhráli a my vyklidili bitevní pole. Vrátili jsme se do jídelny, ošetřili Michalovi rychle opuchající ruku obkladem z cibule a po malé válečné poradě se rozhodli, že počkáme až půjdou sršni spát. Potřebovali jsme se mechanicky dostat pod desku, abychom hasící přístroj nevystříkali zbytečně.

Druhé kolo se odehrávalo po večerním ponoru přesně o půlnoci. Sysel ani Vlasta se už do boje nehrnuli, a tak se obětoval Petr E., který se ještě nesvlékl z neoprénu. Aby byl chráněn před žihadly po celém těle, nasadili mu na hlavu kamarádi igelitový pytel, který mu pomocí potápěčského opasku dokonale utáhli kolem krku. Vzal do ruky krumpáč a vydal se do stráně. Chyba byla jen v tom, že ve chvíli, kdy si Mac poprvé dýchnul z automatiky, zamlžil se mu výhled. Vypadajíc jako Kenny McCormick z kresleného seriálu South Park, byl ostatními veden k místu střetu, kde už na nás čekali zcela bdící sršni. O tom, že by snad spali, nemohla být ani řeč. Byli připraveni k útoku v plném počtu a již z cesty byl slyšet jejich bojový bzukot. Měli ale smůlu, hmyzáci, neboť Mac několika dobře mířenými ranami desku odštípl a podařilo se mu srazit kus hnízda na zem. Pro tuto chvíli bylo dokonáno a Mac, všemi oslavován, odešel do sprchy.

Ráno bylo slunné a teplé, takové, jaké jsme si vždy přáli. Kalil ho však pohled na sršně, kteří už za kuropění začali s intenzivní dostavbou poškozeného hnízda. Teprve nyní se nám zjevila plná hrůzná pravda, neboť jsme buď v noci neodhadli jejich množství, nebo si pronásledovaný hmyz přizval příbuzné z širokého okolí. Po boudě lezly nové a nové šiky pruhovaných zrůdiček a jejich bzukot skoro přehlušil kompresor. V 10 hodin vypuklo nové námětové cvičení, tentokrát sršní hnízdo versus hrábě. Mac po zkušenostech už igelitový pytel odmítl, vzal si potápěčské brýle a spodní část obličeje omotal hadrem. I my ostatní se poučili. Jakub se rozhodl pozorovat ostražitě boj ze svého toleda, jiní postávali v uctivé vzdálenosti připraveni k útěku. Ve chvíli, kdy Mac do hnízda hrábl a nad jeho postavou se zarojilo minimálně 50 rozzuřených sršňů, zabouchl Jakub dveře a Sysel uprchl tak rychle, že málem srazil Fandyho. Tento nálet ale byl sršní labutí písni. Dvě hrábnutí a celé jejich bydlo leželo na jehličí pod boudou. Tam se o něj rychle postarali mravenci lesní, velmi pilní pracovníci, kteří tlusté larvy postupně bez milosti zlikvidovali. Odpoledne jsme zmatené sršně, kteří místo, na kterém dříve žili, nechtěli opustit, dorazili sprejem HMYZOVRAH, kterýžto chemický zázrak prodávali v drogerii v Krásné Hoře. Naše radost neznala mezí. Sotva tři hodiny po exodu posledního sršně, přijeli Machytkovi s Viktorkou a mohli se v klidu do boudy nastěhovat. Machy se ovšem Petrovi jeho službu patřičně odměnil. viz dále^{*)}

Během dopoledne přijela Vlastíkovi návštěva, aby si vyzkoušela potápění a pak už se začali sjíždět zbývající potápěči a hosté. Den byl jako vymalovaný. Večer jsme se sice museli živit vlastnoručně uvařenou slepičí polévkou, jelikož Tomáš M. měl přijet až pozdě v noci (a nakonec přijel až v sobotu dopoledne), ale přežili jsme to bez střevních potíží. Večírek byl bujarý a náročný. O půl třetí ráno, když už někteří jedinci (Michal, Jakub, Mac Gyver) usnuli spánkem spravedlivých, políbila Machyho výtvarná múza. Pohled na nerušený spánek Jakuba a Michala, kteří si rozložili spacáky na konci jídelny na několika lavicích, v něm vyvolal touhu zkrášlit jejich pobledlé opilecké tváře a s invencí sobě vlastní vytvořil Michalovi několik krásných ornamentů na čele a na tvářích. Kubu, který se ve spaní stále vrtí, nebylo možné omalovat, což tvůrce poněkud mrzelo.

^{*}Jeho pozornost se proto zaměřila na Petra E., který složil znavenou hlavu na stole a jehož spánek byl tak tvrdý, že se s ním dalo dělat úplně všechno. Fandy mu jemně hlavu zvedl a Machy jeho obličej zmaloval jak velikonoční vejce. Vzhledem k tomu, že se mu výzdoba modrou oční linkou zdála málo, vystříhal mu navíc na temeno sexuální symbol. Tvar sestřihu se i jemu posléze zdál příliš odvážný a změnil ho na vkusnou tonzurku, což ale bylo v té chvíli už jedno, protože se zrovna Mac probral z deliria a zakoulel očima. Na další půlhodinu se stal středem pozornosti škodolibých kamarádů.

Sobota byla ve znamení ukotvení žigula pod molo. Byla svařena konstrukce z lešenářských trubek, přineseny barely na odlehčení auta a vypukla akce, po níž se ne jeden z potápěčů přiznal, že mu při ní bylo poněkud úzko. To ve chvíli, kdy se žigul vznášel přímo nad jejich hlavami. Slunné odpoledne nalákalo na molo převážnou většinu přítomných. Navzájem se shazovali do vody, plavali, jezdili na kánoích, nebo zcela nepokrytě lenošili. Fóta se pokusil o svůj první ponor, ale vzhledem k tomu, že jeho synové měli jiné starosti (žigul) a otce si nevšimli, šel do vody sám, provázen nekonečnými radami kamarádů z mola a podle toho také jeho první seznámení s automatikou a brýlemi dopadlo. Fotu neúspěch nezlomil, svou snahu nevzdal a v neděli po poledni (už za asistence svého staršího syna) pod hladinu konečně zajel. Patří mu ocenění, neboť svůj první ponor ještě nikdo v tomto věku neabsolvoval.

Veče
zvyk
okou
zpěv
ne j
bezi
vyst
přím

Ani
niko
55 c
ukot
jsme
ukot
jsme

PS: Tý
vráce
pouze
úspěšn

Večer přijel Ivan s dcerou Míšou, vysloveně „na skok“, jak už je u něj zvykem, neboť Miša měla ráno další tenisový turnaj. Vlasta vyudil nalovené okouny a všechny ostatní bavil Jakub s Michalem hrou na kytaru a bujarým zpěvem. Jejich „Будь всегда будет солнце“ s neotřelým aranžmá rozjasnilo ne jednu tvář a Ota (Fuck) Riggs, který po požití několika kalíšků upadl do bezinek pod jídelnou, jim přizvukoval zpěvem Die Fahne hoch. Jeho další vystoupení je natočeno na videu, takže se případní zájemci mohou potěšit přímo.

Ani v neděli nás počasí nezklamalo, a tak je pochopitelné, že se domů nikomu nechtělo. O polednách pod molem ulovili Petr E. s Jakubem solidní 55 cm dlouhou štikou, všichni se ještě zanořili (byla potřeba dokončit ukotvení auta), posedávalo se na sluníčku a vedly se obvyklé řeči. Postupně jsme pak odjížděli do svých domovů.

ukotvení auta), posedávalo se na sluníčku a vedly se obvyklé řeči. Postupně jsme pak odjížděli do svých domovů.

PS: Týden po našem návratu si Závodní výbor ROH DP METRO vymohl na správci areálu vrácení dvou boudiček, které původně pocházely z areálu v Pikovicích a údajně byly na Orlík pouze zapůjčeny. Kromě ubytovny hospodáře opustila zátoku i bouda, ze které jsme úspěšně odstranili sršní hnízdo.

HELEN SEE UND CATRIN SEE

25. září 1999

Posádka 1. vozu:

Jakub, Petr E., Michal a majitel vozu Milan Krůček
(doba pobytu 11,30 – 15,15 hod)

Posádky 2. a 3. vozu:

Tomáš a Jiří M. – Kačka, Mirek – Eva – Fandy
(doba pobytu 14,50 – 19,00 hod)

Loňský ponor v závěru září se členům klubu zalíbil natolik, že se rozhodli zájezd zopakovat a založit tak pěknou tradici.

Původně jsme se měli na břehu kanálu mezi východoněmeckými jezery sejít všichni, ale nakonec jsme se u něj vystřídali, jelikož požadavek „mladíků“ odjezd z Prahy v 5, maximálně v 6 hodin ráno, jsme my (V.I.P. a Fanda) nemohli akceptovat.

My si stanovili odjezd na 7 hodinu, ale abychom přejeli na varnsdorfské celnici hranice, prodírali jsme se přes severní Čechy do 9,45 hod. To byla pěkná pitomost vyhýbat se dálnici na Drážďany, což jsme měli ještě cestou několikrát konstatovat, ale podle počítače měla být tato cesta nejkratší. S čím ovšem nepočítal počítač ani my byl fakt, že na východě Německa, byť již léta sjednoceného, vládou ještě NDR poměry. Silnice jsou v hrozném stavu a mezi jednotlivými městy jsou dlouhé objízďky. Na zpáteční cestě jsme kajícně zamířili k dálnici a byli doma za 5 a ½ hodiny.

Když už jsme se konečně probojovali 15 kilometrů od kanálu, dostali jsme se do pelotonu polských cyklistů, jejichž průměrný věk byl 50 let a evidentně již nemohli šlapat. Popojížděli jsme za nimi skoro hodinu. Některé z nich tlačil trenér z doprovodného vozu, jiní umdlívali za řídítky tak, že jsme se obávali, že nám skončí pod koly. Tomáš M. v jedné chvíli se svým vozem vyrazil kupředu tak prudce, že jsme se obávali, že projede skrz nejbližší cyklistickou skupinku, ale také se zklidnil a ve finále jsme do města před jezery dojeli společně.

Zde se objevil problém, v té chvíli neřešitelný. Ulice, do které se odbočuje k jezerům byla v rekonstrukci a dezorientovaný Sysel nebyl schopen určit kudy máme jet. Když už jsme projeli křížem krážem celé městečko a skončili u městských garáží, otázal se Jiří domorodců a pak jsme po chvíli tápání zamířili správným směrem.

„Mladíci“ mě mile překvapili tím, že na nás vydrželi čekat a neodjeli, jelikož se nás již dvě hodiny před naším příjezdem nervózně poptávali na to, kde jsme. Řekli jsme si pár slov a oni vyrazili zpět do Čech.

Po jejich odjezdu jsme si otevřeli láhev šampaňského. Maříci, Sysel a Fanda se převlékli do neoprénů a v 16 hodin zmizeli pod hladinou. Počasí, které nám do té doby nepřálo (cestou bylo zataženo, místy i mžilo) se najednou umoudřilo a na nebi se objevilo slunce. Svítlo a pářilo jako v létě až do našeho odjezdu. Nic nestálo v cestě našemu plánovanému pikniku.

První se z kanálu vynořil Jiří a slušně nadával, že měl v láhvi vzduch jen na ½ hodiny ponoru. Zkritizovali jsme tedy Servis Jakub a čekali na ostatní, abychom mohli začít s hodováním. Kromě šampaňského jsme sebou měli hromady pochoutek a tak jsme se až do odjezdu v 19 hodin povalovali po dekách, jedli, pili a prohlíželi si fotky z Alp, které sebou přivezl Tomáš.

Z potápěčského hlediska jezera nezklamala. Zatopený les je sice už trochu zdevastovaný, ale ryby, kterých zde byla vždy hojnost, tuto lokalitu neopustily. Fanda, který zažil potápění jen na Orlíku a v Egyptě, si pochvaloval čistou vodu, ostatní líčili, co všechno viděli, takže zavládla všeobecná spokojenost.

Škoda, že jsou jezera 345 km vzdálená. Možná, že by stálo za to prozkoumat jezera poblíž Budyšína, což je na poloviční cestě.

9. - 10. 10. 1999

FRANTOVI JE PADESÁT

Jak se rok s rokem sešel, k pěti desítkám se dopracoval také František. Lepší už to nebude a k tomuto jubileu dospějeme všichni.

„Domeček“ ve Všetvicích se opět otrásal radostným řevem, jako vždy při takovýchto příležitostech. Oslavenec obdržel výbavu pro starého člověka: teplý kabát a beranici, zubní protézu ve vkusné sklenice od hořčice (včetně lepidla Protex), různé léky a pojednání o jejich působení, gumové prostěradlo a vložku Pampers proti promočení postele, „bažanta“, jágrovo prádlo s dopravní značkou „Konec čtyřicítky“, batůžek s termoskou na delší výlety okolo popelnic, hůl a chůdy, jezdící tašku „RVHP“ a mnoho dalších věcí potřebných pro člověka, který vstoupil do vyzrálé etapy svého života. K stěžejním darům patřila Viagra, kdyby snad František zapomněl, že už je v letech a toužil po splynutí „duší“ s nějakou lehou děvou.

Oslavená Jitka pak obdržela kompletní večerní toaletu, včetně kosmetiky a bot, tudíž se nám v ní ihned předvedla. Tanec, při kterém se v náručí padesátiletého Frantouška jen vznášela, patřil k vyvrcholení večera. Nutno ale podotknout, že jí dost konkurovala Maruš, která s námi svoje narozeniny v září neoslavila, ale při rock&rollových kreacích se předvedla jako tanečnice nadmíru zkušená.

Helenka, chystající se být každým dnem babičkou, letos zůstala poněkud ve stínu ostatních, zato její dárek „косметычный боксик“ podmalovával svou poněkud vlezlou hudbou veškerý čas, kdy jsme náhodoü nehráli sami. A Tomáš – ten se bude muset těšit na příští říjen, kdy sám vstoupí do řad padesátníků a to bude, co by jiného mohl od nás očekávat, „velké“.

PS: Helenka se za pár dní stala babičkou vnoučka Adámka. Blahopřejeme.

23. 12. 1999

Vánoční ponor na Orlíku

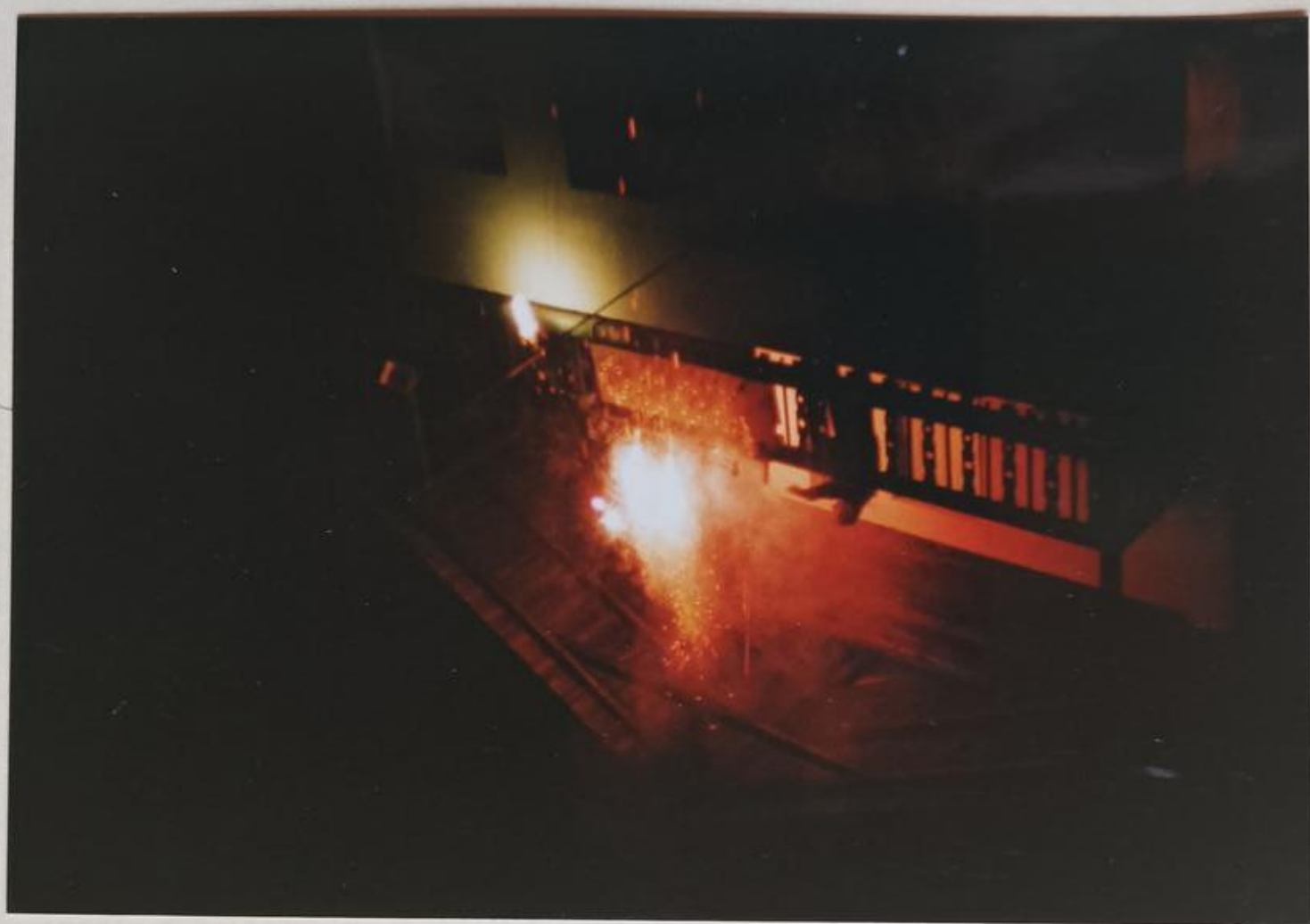
Mirek – Eva, Jana, Michal, Petr E., Jakub, Fanoušek + Roman

Letos jsme opět vyjeli do známých míst, abychom si ozdobeným stromečkem pod hladinou připomněli zimní slunovrat. Zima se, bohužel, poněkud překonávala, teplota vzduchu -10°C , vlhkost 84 %, voda odhadem tak 2°C . Přesto se do ní vypravili stejní borci jako loni, vyjma Martina, který se musel díky natrženému svalu ve stehně, letošních radovánek vzdát.

Celý Orlík ležel pod pěticentimetrovou vrstvou sněhu, což bylo pro nás poněkud nezvyklé. Michal, stejně jako loni, vylezl na vysokou borovici a strhal z ní pro nás cizopasně jmelí – symbol vánoc. Jakub uřízl borovici odpovídající našim záměrům a potom už došlo na převlékání. Neobešlo se bez patřičného povyku, neboť slunce, které kolem poledne trochu proteplilo mrazivý den, po 14 hodině zmizelo a vysvlečení z arktické výbavy nebylo nic příjemného. Nicméně se plánovaná akce po deseti minutách v zátoce odehrála.

Zatímco ambiciózní Jakub skočil do vody rovnou bez přípravy a chvíli byl její teplotou zcela šokován, Michal statečně jako první doplaval ke kesonu. Při tak nízkém stavu vody, jaký jsme dosud nezažili, se zdál být docela blízko u břehu. Sysel přítomné rozveselil faktem, že si doma zapomněl ploutve, takže ke stolu došel po dně a brzy se vyhrabal zpět na břeh. Mac někde ve vodě ztratil hudbu k elektrickému osvětlení stromečku, tudíž ji s Jakubem hledali ještě dobrých deset minut poté, co Sysel s Michalem odešli nahoru, ale nezdálo se, že by byli víc zmrzlí.

Stromeček rozzářil tmavé orlické vody a my během následující hodiny postupně odjeli do svých domovů. Hezké vánoce!

SOUTHFORK

SOUTHFORK

31.12.99 - 1.1.2000

Klasické obsazení: Vlasta a Maruš, Jitka a Martin, Jaromír, Mirek a Eva

Nová generace: Petr (s Jiřinkou a Lucií), Martin, Martina a Jana

Silvestr při přelomu do jiného letopočtu se odehrál ve Vlastově rezidenci v Jílovém u Prahy. Jelikož se nemohli zúčastnit Tomáš s Helenkou, otevřela se otázka, jak doplnit náš stárnoucí tým, aby se zábava nezvrhla v lítostivé vyjmenovávání nemocí, které nás „klasiky“ trápí. Nakonec jsme se sešli v zajímavém a zcela netradičním složení 7 osob ženského pohlaví a 6 mužského. To sice nemá v klubu obdoby, ale ukázalo se, že to vůbec nebylo na škodu. Zejména hlasové fondy Martiny a Jany příjemně zpestřili půlnoční trachtaci.

Po počátečních úvahách jak naložit s večerem, když chybí hudba, masáží Vlastovou elektrickou dečkou a po Maruščině guláši jsme se zvolna začali dostávat do tempa.

I když Vlasta tvrdil, že má všechny písničky v notesu a bude hrát až mu bude krev z prstů stříkat, skutečnost byla docela jiná. Vlasta sice písničky v notesu měl, kytary se chopil, ale jeho brýle na čtení se ukázaly být brzdou celého vystoupení, protože Vlasta nedokázal rozluštit text. Hulákala jsem tedy k nelibosti Martina, jenž vyžaduje absolutně čistou muziku, sama až do té doby, než se ke mně přidala se svým „ječákem“ Martina a potom už šlo vše hladce. Ozvaly se další, do té doby mlčící, hlasy a před půlnocí už naše „vypalovačky“ oblažovaly širé okolí.

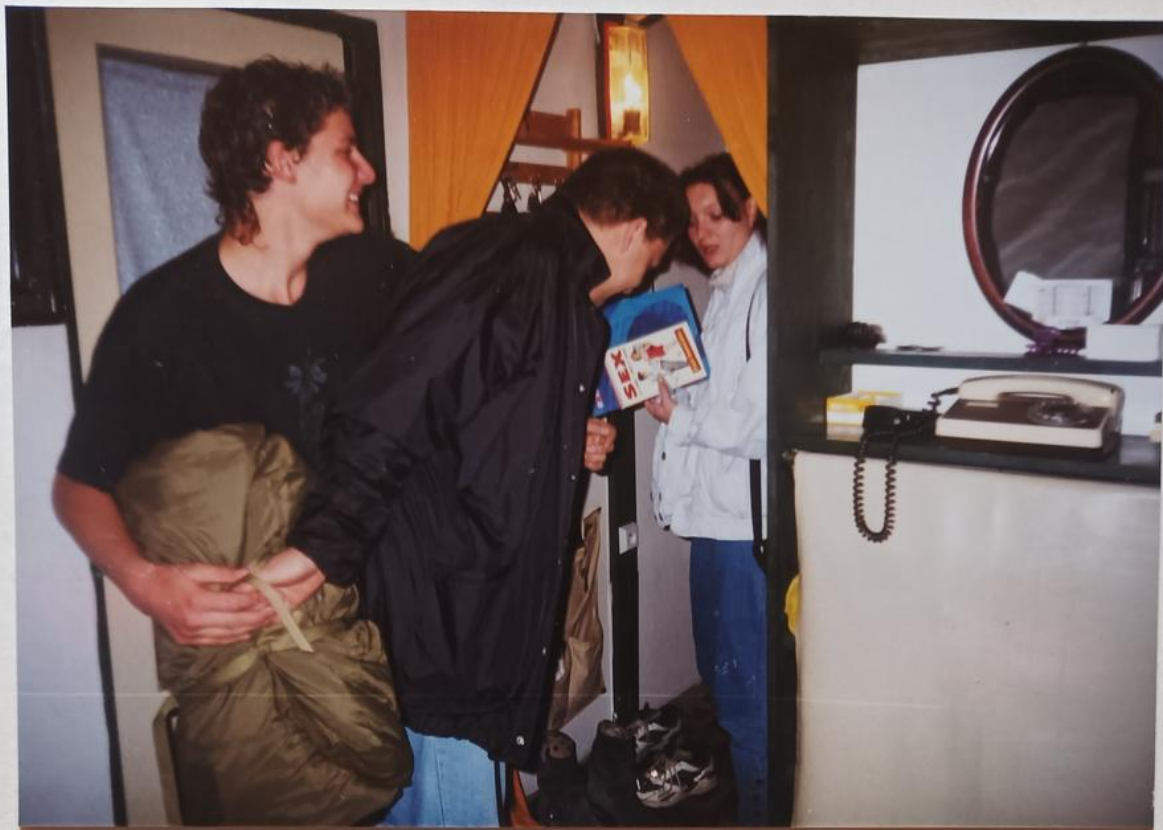
K půlnočnímu připitku jsme se přemístili před rezidenci na zahradu, kde Sysel, Jaromír a Marťas půlhodiny odpalovali jednotlivé součásti ohňostroje, takže bylo na co koukat. Nová generace k tomu slastně vrískala.

Vrcholným kouskem byly gejzíry odpalované z balkónu, po nichž se rozsvítil nápis „2000“ připravený Vlastíkem, přičemž jsme si zazpívali, jak káže od roku 1989 tradice, Náměšť.

V dalších nočních hodinách došlo i na tanec, zpěv lidových písní a jiné radostné kousky, které odpovídaly situaci.

Ráno odjela Jitka s Martinem, ale i my ostatní museli vstát dost brzy, jelikož jsme se všichni přemístili k Novoročnímu plavání na Střelecký ostrov.

**23.10.99 Návrát z Harley Davidson
klub.** Mac Gyver: Tak nevím, proč jsem ten
spacák bral, asi mi to připadalo jako dobrý
nápad.

JAKUBOVCI

DVOJSTRÁNKA

TUTO
KRÁSKO
MOTOR
ZMENIL
JAKUB
NETOŽKANI

Nestřastný uděně nemocný' kuba
re Foglarově pokoji v infekčním
pavilonu (Křeska nemocnice)

Jakub po ugle'čení'

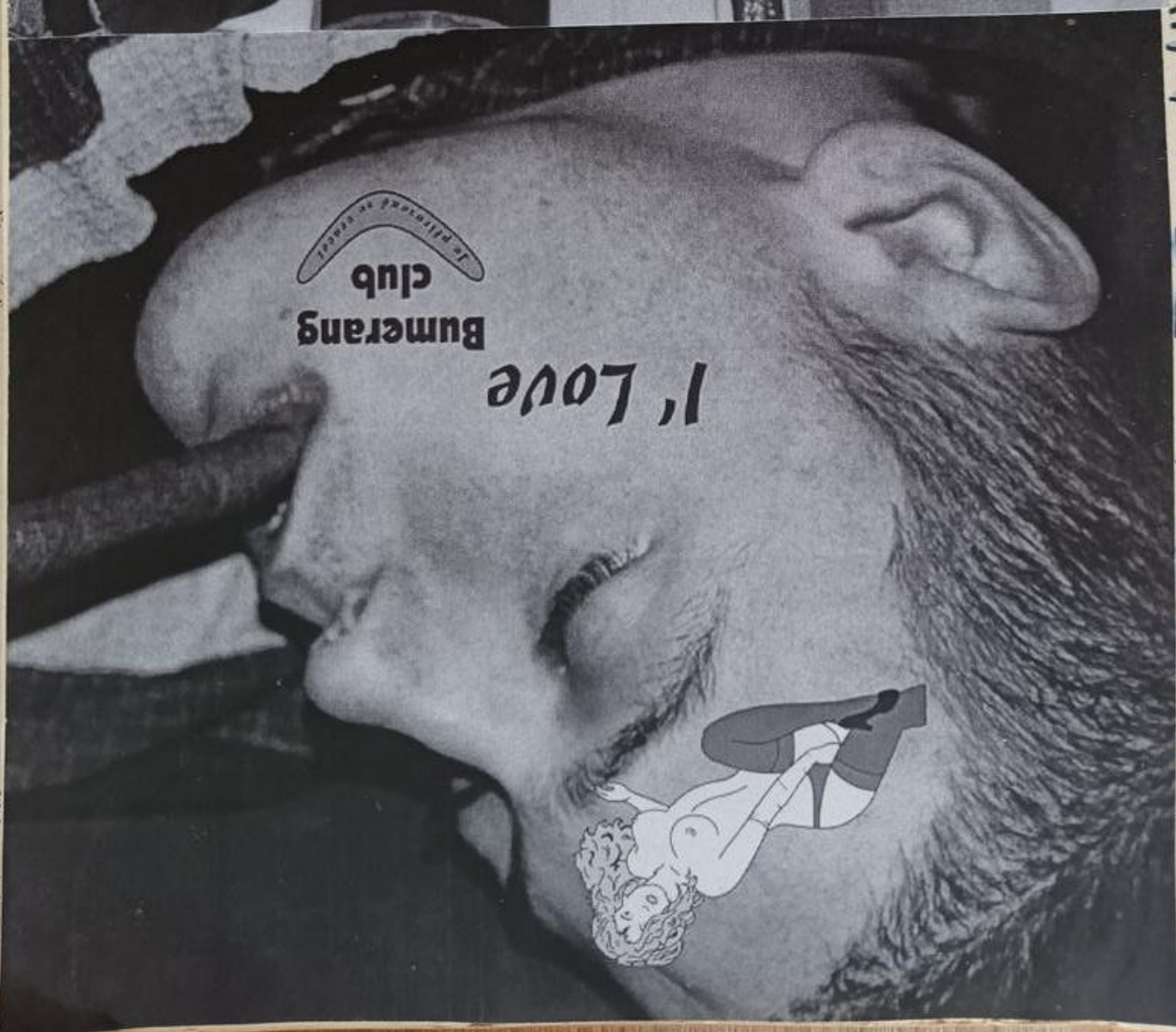
HAUVARIE MAJITELLE
DVOJSTRAK A
BOVOVA
KADU

HAUVARIE MAJITELLE
DVOJSTRAK A
BOVOVA
KADU

HAUVARIE MAJITELLE
DVOJSTRAK A
BOVOVA
KADU

HATHAVAR EMMANUEL LETTER TO

Bumerang club
Le plus grand de France

1, 700

175

7, 17
L L

Klapzubova jedenáctka aneb čambawamba obnáší jedenáct velkých frťanů libovolných druhů tvrdého alkoholu slitých do půllitru (ten jedenáctý se nad rysku hravě vejde). Nápoj proměnlivé chuti, který se deklaruje jako long drink pro celý stůl, obvykle zmizí co by dup. Následky na stolovnících jsou patrné takřka okamžitě.

Pro opravdu silné povahy s železnou konstitucí byl - nepochybně hluboko po půlnoci - vynalezen koktejl zvaný prasečí polívka. Vezmi po panáku ode všech kořalek, co najdeš na nápojovém lístku, a vlij je do hlubokého talíře. Zamíchej a pojídej polévkovou lžící.

Zatímco čambawamba čili Klapzubova jedenáctka má být na stole pouze v jednom exempláři, prasečí polívku dostává každý stolovník. Její požívání pak má ráz soutěže: kdo rychleji, kdo víc...

Připítek "vzhůru do bezvědomí", pronesený před kláním, je zcela na místě. ■

černoch v trávě neboli cikán v lese, případně čert v jeteli

Navzdory mírně rasistickým názvům veskrze mírumilovný koktejl podněcující ušlechtilé vyšší city. Do jakékoliv sklenky, která je po ruce, vlijeme s láskou nejméně půl deci pepermintového likéru. Opatrně dolijeme stejným množstvím fernetu. Pijeme s poněkud přivřenými rty a sklenku nakláníme zvolna, abychom se při každém doušku dostali skrz hořký bylinný poklop k svěžímu sladkému dechu nefalšované syntetické máty.

Zaměníme-li fernet za rum, seznámíme se s koktejlem, jemuž se říká koně v trávě neboli halí belí.

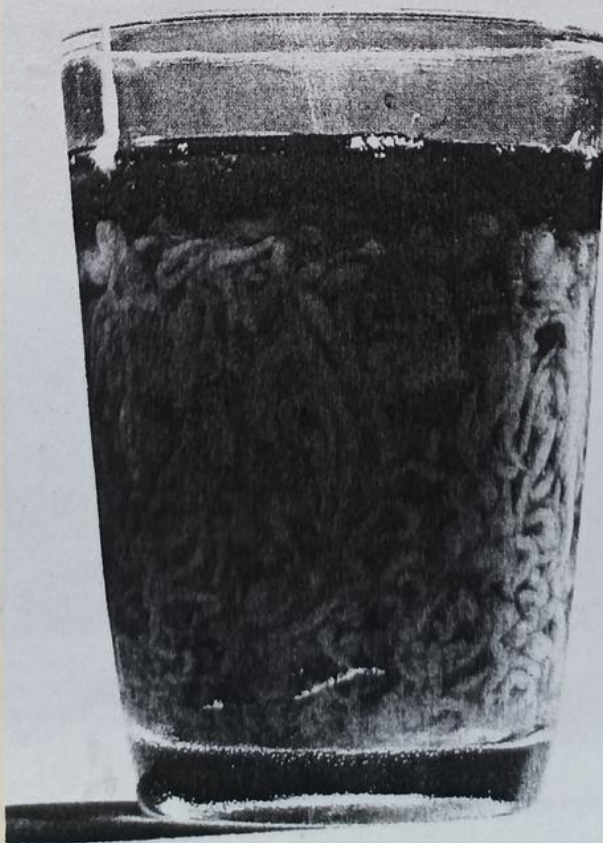
magické či tygří oko

Základní z long drinků na bázi světlého piva. Do naplněného, nejlépe tenkostěnného půllitru opatrně spustíme takřka vrchovatého malého panáka pepermintového likéru. Hygienik zamhouří oko, když si barman či výčepník při tomto úkonu smočí prsty v pěně. Kalíšek zelené se totiž musí vypouštět z co nejmenší výše, aby na dno půllitru dosedl měkce jak lunární modul a jeho obsah zůstal neporušený. Povede-li se to, je nám odměnou ryzí krása. Konzumujeme opatrně, aby výtvarný efekt vydržel co nejdéle.

Jako variaci možno místo zelené použít griotku či rum.

vejce se špenátem čili flusanec

Delikátní kreace pro netuctové znalce. První jde vaječný likér, jenž se nemůže dočkat stejného množství likéru pepermintového. Doléváme rozvázně, ať už po obvodu či do středu žluté hladiny. Výsledkem bývají tak či onak asymetrické obrazce, z nichž možno věštit budoucnost. Nahradíme-li pepermintový likér griotkou, vzniká indiánský flus.

trikolóra

Vznešený vlastenecký koktejl byl vynalezen v nejsprostších putykách díky existenci sladkého modrého konzumního likéru z Fruty Brno. Ten se jmenoval raketa, přezdívalo se mu iron a jeho výroba byla před dlouhými lety zastavena. Patrně byl životu nebezpečný. Dnes je nahraditelný moderním curacaem či bolsem.

S pořadím tří složek koktejlu možno při nalévání experimentovat, největší stabilitu vykazuje sled griotky, curaca a nakonec vodky v poměru 1:1:1.

Ideální k přípitku, kdykoliv se hraje či zpívá česká národní hymna.

semafor

Optimistický koktejl fauvistických barev. Do skleničky lijeme postupně po lžičce dva díly griotky, jeden díl vaječného koňaku a jeden díl pepermintového likéru.

Namítá-li někdo, že na skutečném semaforu svítí červená nahoře a zelená dole, projevuje se jako úzkoprsý patron bez špetky imaginace.

mozek

Naturalisticky vyhlížející koktejl překvapivě harmonické chuti. Do griotky ve skleničce lejeme krouživým pohybem, a to tenkým čůrkem, dvojnásobné množství vaječného koňaku. Dáme si při tom načas.

Dozdobíme-li tento koktejl krůpějí pepermintového likéru, vznikne mozek s brigádyrou. Opatrným přidáním většího množství pepermintky získáme zelený mozek.

31.12.97 lehce popůlnoci, nebo chcete-li na
Nový rok.
1998

Po této poloze už následoval jenom pád,
který nikdo nevyfotil.

Eva a Mirek Sýkorovi

**si Vás dovolují pozvat na recepci pořádanou na počest
jejich 80. narozenin v sobotu 4. února 1995 od 19,30
hodin v rezidenci v Bochovské ulici č. 565/5, Praha
5-Jinonice.**

Těšíme se na Vaši účast.

Studený bufet

Oděv neformální

Červen
1997
28. ORLÍK

**1 KUS
ZDARMA**

zdrí'
1997
29. ORLÍK

Silvestr
1997
Bedřichov